

9.11

KATOLIŠKI MISIJSKI
LAS MISIONES CATOLICAS
XXIX. - 7. - JULIJ - 1955

APOSTOL MUSLIMANOV

BL. RAIMUNDO LULIO

Daniel - Rops

Nebo je močno sinje; Sredozemsko morje je spokojno kot jezerska dlan. Brez meglice je obzorje. Še ladja tam ob pomolu Palme de Mallorca se ne ziblje. Za čuda miren dan, ko slava božja žari iz narave same v vsej lepoti. Na krnu ne-gibno stoji mož in z očmi pije ta sijaj in slavo: vzvišena molitev mu iz srca kipi na ustne, ki se mu zdaj, zdaj zganejo.

Krog njega pa vrvež in šumot kot vedno, kadar odhaja ladja. Častniki uka-zujejo, težaki kričé, radovedneži, ki so se prilepili na pomol in gledajo, so v vedrih pomenkih. Tisto popoldne, 14. avgusta 1314, ko bo s celine zavela prva sapa, bodo na osrednji jambor razpeli trioglato latinsko jadro in brod bo zdrsil skozi ozki preliv prav v trenutku, ko bo iz vseh cerkva prizvanjalo v čast presveti Devici in nje veličastnemu Vnebovzetju.

Mož, ki se je s pogledom zastrmel v vodé, kot bi se mu že skoraj mudilo na široko morje, je častitljiv starček z dolgo, belo brado, ki mu sega vse tja do konopca, s katerim se je prevezal v pasu. Oblečen je v haljo prstene barve, halja sinov svetega Franciška; na golih nogah opanke, že otrdele skoz in skoz, saj mu že dolga leta služijo za vsakršno vreme. Redovnik? Ne čisto redovnik: franciškan-ski tretjerednik, se pravi, preprost neduhovnik, ki pa je vseeno storil trojno za-obljubo, si nadel meniško haljo in živi kot bratje. Le čemu ga tako gledajo? Le čemu starši otrokom kažejo na čudovito, skoraj zamaknjeno postavo?

Raimundo Lulio, brat Raimundo, tisti, ki ga ljudje prečesto zovejo „blaženi“ kot da bi bil že v nebesih, ali pa „razsvetljeni doktor“. Slavni, imenitni, najslav-nejši, najimenitnejši Mallorčan. Pa njegova leta? Pravijo, da jih ima že osem-deset, drugi, da čez sto! Kaj vsega ni vsa svoja dolga leta počel! Pisal je knjige, povesti, ki so godile tisočem bralcev, prikupne pesmi in pobožne slavospeve, mo-droslovne razprave, bogoslovna razmišljanja, pa bogsigavedi, kaj še vse. In kaj vse o njem pripovedujejo! Nekateri trdé, da je v dolgih prečutih nočeh s svojimi retortami tako dolgo poskušal, dokler ni slednjič prodrl v najskrivnejšo skrivnost tega sveta, v skrivnost tistega kamna, ki more sleherno kovino spremeniti v zlato, morda celo v skrivnost napoja, ki bo zmogel sámó smrt... A resni ljudje so prepričani, da so to vsekup le bajke. Saj potovanja njegova so vse prej kot bajke! Koliko jih je že bilo! Niti ne vedó ne dobro. Na vseh štirih vetrovih evrop-ske dežele so ga kralji sprejemali, celo kralj daljne, meglene Angleške. Petkrat je šel v Rim in na dolgo in široko se je razgovarjal s svetim očetom. Navkljub sovražnim Turkom, nenehno v nevarnosti za življenje, je romal v Palestino in pokleknil pred Gospodov grob.

Pa je še drugo, kar ljudem naravnost sapo zapira. Menda se je že trikrat, štirikrat — točno nihče ni ve, ker brat Raimundo o sebi nikoli ne govori — pre-drznil prav v srce muslimanske Afrike; izkrcal se je na divjih argelskih in tu-niških bregovih, da bi tja ponesel veselo oznanilo in ozranil Kristusov nauk. In prav tokrat bo ladja skoraj spet odplula afriškim obalam nasproti; Raimundo pa misli zdaj na tisto daljno zemljo, mnogo dljè čez sinje zlato nadahnjeni morski

obzor, kjer še gospoduje islam, kjer so križ Kristusov podrli v prah in kjer ga on, misijonar Besede, spet hoče dvigniti.

Arabci! Muslimani! Ni ga Španca v tistih početkih XIV. stoletja, ki bi ob misli nanje ne bil zaskrbljen. Kje je krščen človek, ki bi ga ne žgalo, da je davno tega — šeststo let —, kar so se Alahovi jezdeci po bliskovo vrgli na krščanske dežele, pa si zasužnjili Afriko, Afriko tisočerih mučencev in svetega Avguština, pa da je še danes skoraj ves španski polotok pod njihovim žezlom? A že so krščanski kralji Kastilje, Leóna, Aragona in Navarre, ki so se umaknili v severne goré, z vztrajno pridnostjo pripravljali protinapad; ped za pedjo so trgali nevernikom krščansko zemljo iz rok. Premnogi francoski vitezi so jim prišli na pomoč. Dve stoletji prej je že veliki španski junak Cid zadal strahotne udarce arabski nadvladi. Tistikrat se je začelo osvobojenje. Plemeniti vitezi iz Alcántare, Calatrave in Santiaga, ti znameniti meniški vojaki, so bili boje, vredne junaških pesmi. In 1236, le nekaj mesecev po Raimundovem rojstvu, je kralj Fernando III. Kastiljski zavzel Córdoba, strmoglavil arabsko oblast in začel nje dokončni zlom. Od tistih dob so se neverniki zagozdili v ozko stisnjeni pas na španskem jugu, v granadsko kraljestvo. Čez vse ostale dežele žlahtnega polotoka pa se je spet raztegnil zmago-slavni križ. Balearski otoki so se otrsli neverniškega jarma...

Je bilo to že dovolj? Ne. Mož božji, kot je tale frančiškanski tretjerednik Raimundo Lulio, meni, da še ni dovolj. Da sovraga napadeš, mu zrušiš oblast, si spet prestole osvojiš tako'e z mečem v desni, mar je to zvestoba Kristusovi zapovedi? Kristjan naj suče drugače kovano orožje, „ljubite svoje sovražnike...“. Tudi muslimani imajo pravico do Gospodove ljubezni. Koliko jih je že v sami Španiji, ki še rič ne vedo o Veselem oznanilu Kristusovem. Naj jih kar tako prezre? In v afriških deželah jih je na tisoče in na sto in sto tisoče, ki za njegov nauk še nikoli niso čuli, nikoli o njegovih smrti in vstajenju. Kako naj tedaj veré kristjan mirno počiva, ko pa vse te duše mrjó v nevednosti?

Zato se zdaj Raimundo Lulio že netič podaja na svoj veliki pohod. Kaj leta, kaj napori! Lep čas je že, kar je po božjem razsvetljenju spoznal, da mu je življenjska dolžnost, biti Kristusov misijonar med muslimani, da mora s polnimi prgišči tja v tisto nehvaležno prst sejati evangelijsko seme.

Zadnje povelje izzveni: ladjo so spustili poslednjih težkih vezí, ki so jo priklepale k bregu. Mehka in sveža sapa, ki pihlja s hribov, napre jadro in jadrača počasi zdrsi. Na visoko morje! Tam daleč čez to neizmerno širjavo, vijolično nadahnjeno v luči zahajajočega sonca, duše nevedé čakajo na Luč Resnice in frančiškanski brat z belo brado, ta osvajalec Svetega Duha globoko v srcu tiho prosi Boga, naj bi njegov trud ne bil zaman.

☆

Ta, ki je na krovu drzne jadrače odhajal, da tvega življenje iz poslušnosti Gospodovemu ukazu: „Pojdite in učite vse narode!“, ta čudoviti starček, vzor vere in krščanske modrosti, pač ni bil vedno tako popoln. Vse prej! Žlahtni vitez in za vse dobro vneta mati, ki sta mu da'la življenje, sta bila kaj malo zadovoljna s sinom. Oče, neznansko učen in ves doma v svetem pismu, je hotel, naj bi se fant prijel resnega učenja; a Raimunda so žejale samo zabave in užitki. Osemnajst let je že imel, pa je, namesto da bi poslušal besedo najboljših učiteljev, rajši trošil svoj dan s poslušanjem trubadurjev, teh popotnih provensalskih pevcev, ki so opevali dvorljivo ljubezen lepim damam. Zastonj so si zadevali vzorni starši, da bi ga zresnili. Dosegli so odično s'užbo zanj pri samem prestolonasledniku, kraljevem sinu. Z mehko in lepo doño Blarco so ga oženili... Nič ni pomagalo. Raimundo je še vedno kot prej razsipal svoje dni, lahkoživ in razvraten fantič, ki misli le na prijetno.

Bog pa, ki bere v skrivnosti duš, je vedel, kako se pod tem vseuničujočim vidom skriva goreče srce, pa da tisto srce, takrat ko bo našlo ljubezen Kristusovo, že ne bo hotelo nobeni drugi ljubezni več služiti. Celih dvanajst let je moralo mimo, preden se je to zgodilo: že v trideseto je spel Raimundo, ko se mu je življenje nenada spremenilo. Kaj je bilo? Kaj razlog takšni spremembi? Pozneje šele so pripovedovali tole zgodbo: Neki večer je Raimundo ves zateleban po mestni ulici sledil dekcle, ki ga je s svojo prikupno postavo očarala, in ji ven in ven dvoril. Takrat pa se je deklica okrenila in mladi dvorljivec se je z grozo zagledal v strahotno spačeno lice, ki ga je razžirala nagnusna bolezen. Tako prepal je bil, da je še tisto noč odločil, spremeniti življenje in posvetiti se Bogu. Kaj je s to prigodo, resnica ali samo izmišljotina, nihče ne ve; samo to vemo, da je neko noč, reko neznanško dolgo noč nenehne žalostne misli nad samim seboj, Raimundo ujel klic božji, ki ga je zval. In odločil se je, da se bo klicu odzval.

Odsihdod se je vse spremenilo. Slovo je dal vsem tem lahkotnim verzom, ki jih je s tolikšnim veseljem koval in jih s toplo ubranostjo potem peval kaki izbrani lepotici v čast. Odslej je pesnil le še v čast božjo, pa v žalost nad lastnimi grehi. „Sem vreden sploh, da te častim, ves grešen, kot sem bil? Vem, da sem le beden trubadur, a ljubim te vseeno, Bog!“ Skozi dolgih petdeset let zvestó sledi tej odločitvi, da gre v življenju drugo pot, da se spreobrne. Kot sveti Pavel na poti v Damask, je imel dovolj, da je našel Prisotnost božjo in se ji dal ves, scela. A na mnogoteri način je mogoče služiti Bogu. Katerega naj izbere?

Tudi v najnižjih trenutkih razvratne mladosti je v Raimundu vendarle ena krepost še živeła: krepost usmiljenja, dobrosrčnosti. Vedno je bil do drugih dober, s svojim imetjem nikoli skopuški, vsak trenutek pripravljen pomagati. Takrat pa, ko se je spet oklenil zvestobe Kristusovi zapovedi, mu je taista dobra lastnost pokazala pot. Mar nas ne zove Gospod, naj pomagamo svojim najbednejšim bratom? Na Mallorci in po drugih Balearskih otokih je živeło vse polno muslimanov, ki so ostali tam, ko so si kristjani spet prisvojili deželo. Prezirani, teptani, bedni vsi so ganili Raimundovo srce, ko se je odločil, da bo njim posvetil svoje novo življenje in jih popeljal v varro stajo katoliške Cerkve. Nameril se je v arabski predel skozi utrjena mestna vrata in zazdelo se mu je, kako mu podoba prečiste Device tam pred vhodom kliče, naj se sploh posveti pokristjanjenju Saracenov.

A pređen bi se dokončno odločil, je hotel razmišljati, moliti, prositi za nasvet. Najprej je stopil pred svojega škofa; in visoki knez mu je govoril o asiškem Ubožcu, o ljubeznivem in gorečem svetcu Frančišku, ki je zavrgel vse bogastvo tega sveta, da bi se docela Bogu dal. Raimundo se je poslovil od žene, odel se v puščavniško raševino in šel na pot kot romar. „Dolge so ceste, ki vodijo k Bogu — poje pesem —, a svetlí jih ljubezen.“ Tako so ga tedaj videli pri Svetem Jakobu v Kompostelji, kjer je slavna španska božja pot, kako se je pomešal med množico vernih romarjev, ki iz vse Evrope prihajajo tja. Pa so ga spet videli v Montserratu, tistem v katalanske goré zagozdenem benediktinskem samostanu. V Franciji se je ustavljal v premnogih romarskih krajih, posebej še v Rocamadourju, v Cansesu. In na vseh teh poteh, pod žgočim soncem ali pod bičastim snežnim metežem, je nebu pel čudovite speve, povzdigoval z njimi lepoto tega sveta po božjih rokah ustvarjeno in slavil Stvarnika samega. Kolikokrat so mu krvavele noge, kolikrat ni našel ne nočišča, ne jedi: pa kaj njemu vse te neznatne ujme, ki jih je daroval Kristusu, da bi opral z njimi svoje stare grehe, pa hkrati, da bi Mu svojo novo ljubezen dokazal.

Po dveh letih se je vrnil na Mallorco; pa že ni bil več isti. Moža suhljatega, trzajočega, upadlega v lice je čas napravil iz brumnega, zalega mladeniča prejšnjih dni; a ob vseh teh romanjih mu je odločitev dozorela. Vserod se je seznanjal

z učenimi in modrimi, pri katerih je iskal nasvet. Raimundo de Peñafort, veličastni, skoraj stoletni starec barcelonski ga je poslušal in mu pokazal smer. Res, zdaj je vedel določno, da ga je Bog za veliko nalogo izvolil! Stisnil je zobe in se odločil za stvari, ki so ga prav gotovo do bolečine rezale v srce: ni se samo vsemu imetju svoji družini v korist odpovedal, postavil je marveč celo varuha otrokom, kot da je sam že mrtev. Odslej se je lahko, prost vseh zemskih vezi, ubog kot kak sin svetega Frančiška, po čigar stopinjah je hotel, docela ves predal nalogi, ki ga je čakala: drugam ponesti božjo besedo.

In Bog ga je nagradil. Nekoč je molil na vrhu griča, odkoder je videl le še nebo in morje; pa je nenada čutil, kako je v tistem trenutku vse v njem presijano s sijem Vsemogočnega. Nekaj podobnega, kot se je namerilo Mojzesu pred gorečim bodljikavcem. Začuda se mu je razbistril um. Zazdelo se mu je, da sama Mati božja z nasvetom k njemu hiti. V nenadnem blisku je z očmi objel ves svet, vso neznansko človeško množico v pričakovanju razodetja Kristusovega, ki do tolikih duš še vedno ni seglo. Ne, ne, vse premalo je tole dozdanje pisanje knjig in nabožnih pesmi! Še molitev, res, še romanja so manj kot malo! „Pojdite in učite vse narode!“ V njem je zvenel Učnikov ukaz. Tam blizu v bolesti in nevednosti ječé njegovi muslimanski bratje; naj bo tedaj apostol muslimanov.

(Nadaljevanje s koncem sledi.)

Prevaja: — nj —

PROBLEM ISLAMA

Problem islama je precej drugačen, kot je problem drugih religij. Že od vsega početka se je islam s svojim naukom in širjenjem vrinil v območje krščanstva. Točke, ki so obema verama skupne ali sporne, so mnogoštevilne; moramo pa jih poznati, če hočemo pravilno presojati islamsko vprašanje.

DUŠA ISLAMA

Kaj je „islam“? Beseda pomeni vdanost, podvrženost. Musliman je torej vernik, ki je popolnoma in brezpogojno vdan volji božji.

Islam je ustanovil Mohamed v sedmem stoletju po Kristusu. Živel je v Arabiji in je bil vodnik trgovskih karavan, obenem pa globoko religiozen duh, ki je hrepenel po Bogu. V sebi je spoznal poklic, dvigniti svoj narod in vse človeštvo iz tedanjega, široko razširjenega malikovalstva, k edinemu Bogu.

V svojem štiridesetem letu starosti je začutil v sebi preroški poklic in je bil

prepričan, da ga pošilja Bog kot svojega poslanca in oznanjevalca med arabski narod. Njegovo poslanstvo je opisano v knjigi „Koran“-u, čigar besedilo je nastalo v zadnjih dvajsetih letih njegovega življenja. Po koranu je edini govornik (oznanjevalec) Bog, dočim Mohamed le ponavlja to, kar meni, da mu je Bog razodel. Koran je nekakšna mala enciklopedija številnih, notranje nepovezanih odlomkov verskih, političnih in zgodovinskih vprašanj. Celotno njegovo vsebino in sleherno črko v njem smatrajo zato mohamedanci za božjo besedo. Iz tega nam je jasno, zakaj mohamedanci tako tesno povezujejo svoje življenje s koranom. Čutijo se srečne le tedaj, če njihovo mišljenje in življenje ustreza do črke duhu korana.

Vera v enega in edinega Boga je osnovni nauk islama. Bog je stvarnik vesoljstva: nebes in zemlje in vsega, kar je med nebom in zemljo. V poslednji sodbi bo Bog vse izvoljene, t. j. tiste, ki so

Skof Mercier obiskuje svoje duhovnike in vernike obsežnega saharskega misijona v letalu ali z jeepom, pa tudi peš. Vsako leto napravi okrog 20.000 kilometrov.

ostali zvesti veri v edinega Boga, sprejel v raj radosti in užitkov, ki so sicer označeni v koranu, kot čutni užitki, a so mišljeni v duhovnem smislu in — vsaj začasno — ne izključujejo blaženosti v gledarju božanstva. Zavržene, t. j. tiste, ki niso ostali zvesti veri v edinega Boga, pa bo Bog pahnil v pekel.

ISLAM IN KRISTUS

Kristusa priznavajo mohamedanci (v nasprotju z Judi) kot Mesijo s posebnim stališčem in ga postavljajo v vrsto sedmih največjih prerokov; od Boga je prejel izredne darove: svoje čudežno spočetje, deviško rojstvo, popolno svetost in dar čudežev.

Toda poglobitni nauk krščanstva: u-človečenje druge božje osebe in zato tudi skrivnost presvete Trojice, kakor tudi nastanek in poslanstvo Cerkve, mohamedanci zanikujejo. Po njihovem nauku

Misijonska kapela „Naše Gospe božje Previdnosti“ v saharskem misijonu.

je Kristus le človek, ki je prejel mnogo izrednih prednosti — in nič več. Judje ga niso križali in umorili, temveč ga je Bog rešil iz zlobnih judovskih rok in ga sprejel k sebi v nebesa. Vrnil se bo spet na zemljo, da jo bo napolnil s pravičnostjo. Čim bolj bodo kristjani izpričevali njegovo svetost, ponižnost, krotkost in stembjenje po popolnosti, tem bolj bodo pospešili uro njegovega prihoda.

MORALA IN OBREDJE ISLAMA

Moralo in bogoslužje islama označuje pet poglobitnih dolžnosti: priznavanje vere, vsakdanje molitve, postavna miloščina, vsakoletni post in enkratno romanje v Meko. Vrh tega jih — poleg obveznosti do „svete vojske“ — obvezujejo še nekatere zapovedi in prepovedi: uživanje svinjskega mesa in vina jim je prepovedano. Mnogoženstvo je dovoljeno; štiri žene sme istočasno imeti vsak mož, če more biti z vsemi skupaj in z vsako posebej enako pravičen. Poleg tega priporoča islam vrsto kreposti, kot dobroto, pravičnost, zvestobo dani besedi, odpoved tuzemskim dobrinam — ideal, ki je zmožen duše dvigati v višji duhovni svet. Predvsem zahteva islam zvestobo in vero do pričujočnosti božje, o kateri že v začetku verskega pouka pouče otroke z besedami: „Služi Bogu tako, kot da ga vidiš. In čeprav ga ne vidiš, vedi, da te On vidi!“

Kot poglobitni greh velja v islamu greh zoper nauk v edinega Boga. Kdor ta nauk kakor koli potvori, bo pahrjen v pekel. S kesanjem doseže sicer odpustčenje vseh drugih grehov, toda vsak musliman, ki se težko pregreši zoper poglobitne dolžnosti, bo prišel kljub temu v pekel, vendar le v njegov prvi del (prvo stopnjo). Po Mohamedovi priprošnji pa bodo vsi muslimani rešeni iz pekla, a na čelu bodo nosili blesteč napis: „Rešeni po Usmiljenju“.

ISLAM IN KRŠČANSTVO

Zanimanje za islam je — z malo izjemami — zelo neznatno in površno. Stalno smo le v obrambi proti njegovim na-

padom. Na dušo islama skoraj nič ne mislimo. V času križarskih vojsk proti mohamedancem je sv. Frančiška Asiškega stalno priganjala želja, ponesti krščansko vero med muslimane. On sam je šel v Daniette v Egiptu in je pošiljal svoje sobrate v Maroko. V drugi polovici 13. stoletja je poskušal Raimundo Lulio v vsej Cerkvi organizirati načrtno misijonsko delo med mohamedanci. Dominikanci in dokaj pozneje tudi jezuiti in kapucini so mislili resno na misijone med muslimani. Danes zbuja zanimanje krščanskega sveta za vprašanja islama beli očetje in Charles de Foucauld.

Doslej je bil uspeh misijonskega dela v islamskih deželah silno pičel. Mnogi so mnenja, da mohamedanca ni mogoče pridobiti za krščanstvo, ali pa, da bi bilo to možno šele potem, ko bi bile verske sile islama popolnoma oslABLJENE ali celo uničene.

Kaj povezuje islam v tako trden in odporen blok, da je nedostopen za misijone? Predvsem duševno nastrojenje mohamedanca do krščanstva. Islam velja njegovim pristašem kot dokončni religiozni sistem. Vsak mohamedanec, tudi neizobražen, pa tudi tisti, ki je opustil vse verske vaje (molitve, itd.), je prepričan, da je islam dokončna (popolna in dovršena) religija, ki ga loči od vseh drugih ljudi in ga dviguje nadnje. Pomeni mu toliko kot „jaz“ in „ne-jaz“. To čutiš celo v ureditvi njihovih hiš in vrtov. Na zunaj je mohamedanska hiša goli in mrzel zid, na znotraj pa prijetno in lepo okrašeno bivališče. V tem se kaže mohamedanska prezirna samozavest in čut nadvrednosti.

Vse, kar ne spada v sestav islama, mohamedanec obsoja in odklanja in to po božji avtoriteti. Zato smatra mohamedanec krščanstvo kot manj vredno, začasno in preživeto, zastarelo religijo. To mu je nekako versko prepričanje. Pri tem pa se sklicujejo mohamedanci celo na Kristusa in se postavljajo za razsodnike med judi in kristjani. Judom očitajo, da niso spoznali Mesije Kristusa

Misijonar z učenčki puščavske ljudske šole.

in njegovih prednosti, kristjanom pa, da pretiravajo svojo religijo z vero v Kristusovo božanstvo. V nasprotju s tema pa da je is'am vera „zlate sredine“. Judovstvo in krščanstvo sta mu (islamu) pripravila pot, svojo opravičenost pa ima v svoji lahki in naravni morali, ki je zmogljiva za vse ljudi.

V verskem nauku o enem edinem Bogu tiči najgloblji razlog za skupnostno zavest mohamedancev, njih versko nemomajnost in za njih nedostopni, zaprti značaj.

Mohamedanec ima zavest poslanstva, izpričevati edinega Boga. Vsi drugi ljudje, tudi enobožci, so po mnenju mohamedancev, potvorili edinstvo božje. To edinstvo božje je takšne vrste, da je vsaka udeležba ali tudi sleherna, še tako šibka analogija izk'jučena. Ljudje so ustvarjeni le za to, da molijo Boga in le njega edinega. Toda slabo ragnjenje vedno sili ljudi, da postavljajo poleg

Boga še vedno bitja, ki niso vredna božjega češčenja. Da bi ljudi spet privedli k edinemu Bogu, jim On pošilja preroke, katerih bistvena naloga je v tem, da opominjajo ljudi na Njegovo izključno pravico, uživati božje češčenje.

ISLAMSKA FILOZOFIJA.

To duševno nastrojenje prešinja vse življenje mohamedarca. Tako izraža njegova ornamentalna umetnost neko nadresničnost, abstraktnost, kot bi hotela povedati, da je resničen in dejaven le tisti, ki edini ne mine „Vse je minljivo, le njegovo obličje ne,“ pravi koran. Islamska filozofija odklanja vzročnost, ker se ji zdi, da žali božjo slavo.

Islamska filozofija je slučajnostna: ne reže nož, temveč reže Bog „z naključjem noža“. Ne gori ogenj, temveč gori Bog „z naključjem ognja“. Bog je edini vzrok vsakega učinka na svetu.

To duhovno nastrojenje združuje najrazličnejša duševna svojstva, vodi pa tudi do značilnih napak. Če je izpričevanje edinega Boga bistvena človekova naloga, potem se je muslimanu lahko podrediti Bogu in sprejeti Njegovo voljo in se ne navezati na nobeno minljivo stvar, temveč le na Boga. Musliman zna molčati, se notranje osvoboditi, ostati miren in tiho razmišljati ure in ure. Ker pa je navsezadnje važna le omenjena naloga, se kaj lahko zgodi, da musliman resne in težke predpise svoje vere zanemari, preveč zaupa v božje usmiljenje in se zato preda brezskrbnosti; zaide v nejasnost mišljenja, se premalo varje greha, nravnih idealov in tako sredstev za višje duhovno življenje, ki jih omenja in priporoča koran, pa ne izkoristi.

Iz takšnega verskega naziranja mohamedancev (kot smo zgoraj omenili), nam je pa tudi razumljivo, da se musliman čudi kristjaru — mišljen je pod tem nazivom Evropec in danes tudi Amerikanec — zakaj se toliko muči z zemskim delom, da je postal suženj dela in tehnike in se tako oddaljuje stvarjem višjih vrednot. Pri kristjanih ne vidi

musliman v mišljenju in delovanju nobene sledi ponižnosti, krotkosti in stremljenja po popolnosti, t. j. značilnih potez pravega kristjana. Edino redovniki se trudijo, izpričevati svetost Kristusovo, a na organiziran način, ki po mnenju mohamedancev druge kristjane le odbija od stremljenja po popolnosti.

KAKO PRIVESTI MOHAMEDANCE K CERKVI?

Ne da bi omalovaževali potrebo razlage in obrambe polne krščanske resnice, je treba vendarle poudariti, da bo mohamedanec pot do krščanstva v odločilni meri omogočil zgled kristjanov, ne le v samostanih, temveč predvsem v javnem življenju. To bo dalo muslimanu povod za vprašanje, ali se more pri kristjanih česa učiti, ali so res v posesti popolne resnice ali ne.

Normalna pot do krščanstva je za muslimana poznanje Kristusa že iz nauka islama ter tesna povezanost s kristjani, ob živem zgledu njihovega krščanskega življenja. Ko po njih spozna Cerkve, si zaželi spoznati njeno življenje in mišljenje in potem vidi, čuti in spozna, da mu cerkveni nauk — in samo ta — pojasni mnogotere prednosti Kristusove, ki jih tudi islam priznava, in da si teh ni mogoče razlagati drugače kot iz neodvisne, nedoumljive vseomogočnosti edinega Boga. Potem z veseljem spozna, da krščanska ljubezen ni samo lep nauk, temveč živa in dejanska resnica, ki vre iz Kristusovega Srca, katero živi v sv. Cerkvi; da ta ljubezen objema vse narode; da ne počiva in ne bo mirovala vse dotlej, dokler ne bodo vsi narodi združeni v sveti Cerkvi; da kristjanom pomaga, verske vrednote, ki jih je Bog položil v vse narode, z razumevanjem sprejeti, jih prečistiti, razjasniti in dopolniti; in da naposled vsa prizadevanja, služnje in hrepenenja ljudi mimo vseh bogatstev in upov, trpljenja in veselja človeštva, zlasti še kristjanov, oplaja za bogato žetev v večnosti.

J. V.

TEMNA OBLETNICA

Nikolaj Jeločnik, Buenos Aires

Julij mesec, ki je za mnoge svetovne narode praznik državnega rojstva in narodne svobode, bo v analih moderne zgodovine zapisan kot črni mesec sramotne izdaje, ki jo je zapadni krščanski svet zagrešil nad vietnamskim ljudstvom. Pred letom dni se je v Ženevi na fanfarno zveneči konferenci za ustalitev svetovnega miru v ogroženem Vietnamu rodilo — mrtvo dete, kot bi lahko nazvali zlosrečni 17. vzporednik, ki je mlado indokinsko narodno državo po brezčutni volji mogočnih razdelil v dva nasprotujoča si tabora: severno od vzporednika v komunistični Vietminh, južno v narodni Vietnam.

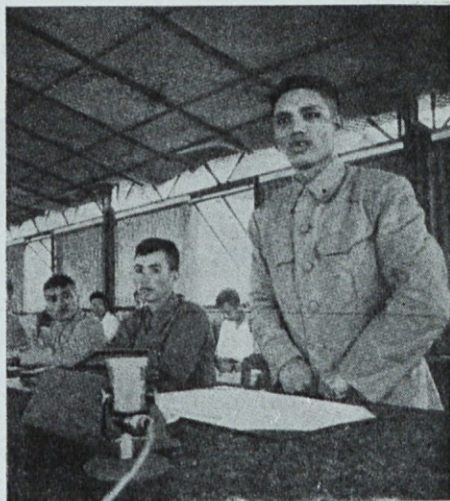
Na 17. vzporednik se je spustila „bambusova zavesa“, kot so iznajdljivi svetovni časnikarji preimenovali zloglasno „železno zaveso“ na daljnem vzhodu, in zagrnila v žalostno usodo preganjarja in mučeništva čez en milijon vietnamskih katoličanov, ostalih dvanajst milijonov pa prekrila s kolektivistično ideologijo proletarskega suženjstva.

VIETNAM, PRED ŽALOIGRO — UP CERKVE

Pred poslednjim dejanjem te krvave žaloigre, ki se je v Indokini, posebno v Vietnamu odigravala dolgih osem let po zadnji svetovni vojni, je indokinsko katolištvo predstavljalo resnični up Cerkve med narodi azijskega jugovzhoda. Mučeniška kri tisočev pričevalcev zmagujočega Kristusa, ki je v prejšnjih stoletjih orosila vietnamsko grudo, je v naših dneh pognala presenetljivo bogate sadove. Med 21 milijoni domačinov je bil poldrugi milijon katoličanov precejšnja armada, s katero je moralo umirajoče poganstvo posebno med izobraženstvom nujno računati. Prednjačil je v tem vietnamski sever, kjer je živelo

pred uzakonjenjem 17. vzporednika 1.105.341 katoličanov, medtem ko jih je bilo na jugu le 370.773. Vietnamska cerkev je bila lepo in vzorno organizirana. Na severu 10 apostolskih vikariatov, od katerih jih je 6 upravljalo 934 domačih duhovnikov, 4 pa 218 inozemskih misionarjev. Jug pa je bil razdeljen v 5 apostolskih vikariatov, kjer je evangelij oznanjalo 562 domačih in 142 inozemskih dušnih pastirjev. Katoliško šolstvo je naraščalo iz leta v leto; karitativno delo je vsak dan bolj pričalo o življenjski resničnosti evangeljskih načel. Katolištvo na sploh je med domačini uživalo največji ugled in mnoga prevažna upravná, vzgojna, gospodarska in kulturna mesta so imeli v rokah odlični katoliški izobraženci. Številna mala in velika semenišča so pripravljala na sto in sto kandidatov domačinov za Gospodo-

Van Tien Ding, eden delegatov rdečega Vietminha pri razgovorih za premirje.

vo službo; cerkveni redovi so bili vedno številnejši. Pred začetkom druge svetovne morije je bil razcvet Cerkve med Vietnamci že tako mogočen, da so to deželo po vsej pravici razglašali kot najmogočnejši branik in oporišče katolištva za ves vzhodni azijski jug.

BAMBUSOVA ZAVESA

V ta cvetoči katoliški majnik vietnamski pa je v začetku druge svetovne vojne udarila ura krvave žaloigre. Najprej japonska okupacija, potem komunistična revolucija in slednjič sramotni „sectio cesarea — cesarski rez“ v živo narodno te'lo z odlomkom ženevske konference, 20. julija lani. Iz te nasi'ne operacije, ki so jo pač spet zahtevale kramarske koristi na popuščanje komunizmu vedno pripravljenega zapada, se je rodilo mrtvo dete — 17. vzporednik.

Posledice so porazne. Trinajst milijonov duš prepuščenih na milo in nemilo rdečemu satranizmu. Čez milijon katoličanov v krempljih „apokaliptične zveri“, kot je Winston Churchill v svojih „Spominih“ 1928 nazval komunizem. Katoliško prizadevanje na severu zatrto, Cerkev potisnjena v katakombe; na jugu pa tesnoba pred bodočnostjo, groza

V šotoru rdeče delegacije. Nad zvezdo na ozadju visi slika Hočiminha.

pred komunističnim vdorom navkljub v Ženevi podpisanemu „premirju“.

Redka in precej zmedena so poročila, ki danes prihajajo z vietnamskega severa, iz komunističnega Vietminha. A vsa soglašajo, da se preganjanje katolištva, ki so ga komunisti začeli kaj zgodaj, že v revoluciji 1946, stopnjuje, da je na las podobno v svojih razvojnih stopnjah preganjanju na Kitajskem in na korejskem severu 38. vzporednika, da je bodočnost temna, pa da bi poleg sto in več tisočev beguncev, ki še vedno uhajajo na jug, najrajši vsi severni Vietnamci zapustili rodno grudo in odšli tja, kjer je še sonce, kjer svoboda, demokracija, narodnost in vera niso samo prazne besede.

Kako je danes katoliški Cerkvi na severu 17. vzporednika?

URADNA ZAGOTOVILA IN KRUTA STVARNOST

Vodja komunistične revolucije v Vietnamu, ki je danes predsednik severne „ljudske republike“, dr. Hočiminh, je lani 10. oktobra uradno zagotovil: „V naši ljudski republiki je zajamčena popolna verska svoboda; spoštovanje in nedotakljivost vseh bogoslužnih krajev; duhovniki in redovniki (misli je budiste) so kot vsi ostali svobodni državljani dolžni pokorščino državnim oblastem in zakonom...“

Lepe obljube komunističnega volka, ki mu je krvoločno lice prekrito s prijaznim naličjem miroljubnega jagnjeta! Kruta stvarnost je vse kaj drugega pokazala in do zadnje osmešila vse uradne izjave novih narodnih „voditeljev“.

Spoštovanje vseh bogoslužnih krajev... Kaj pomaga katoličanu svetišče, če pa ni v njem Najsvetejšega, če ni v njem več pridige, nikogar, ki bi tam maševal, spovedoval, obhajal, poročal?

Kat „svobodni državljan“ je danes duhovnik potisnjen v zapor, pred ljudsko sodišče, obdolžen veleizdaje in zvez z „imperialisti“. V pokrajinah Vinh in Tanh Hoa, ki sta pod komunistično tiranijo že od početka revolucije v letu 1946, so zgrabili in mučili vsakega drugega katoliškega duhovnika; ostale so priprav-

Protikomunistične sile v Vietnamu so oborožile celo prav mlade fantiče in dekliče, kakor jih tu vidimo na sliki.

li na njih domovih, da ne morejo ne spovedovati, ne obiskovati se med seboj, niti maševati ne. V teh dveh pokrajinah mi ere same šole, kjer bi kdo učil verouk. Lepo število duhovnikov so postavili pred „ljudsko sodišče“, kjer so jih mimo vseh drugih „javnih grehov“ dožili tudi kapitalizma, ker so upravljali cerkveno imetje in so zato veleposestniki...

Hanojski škof je prosil za dovoljenje, da bi smel na pastirski obisk k svojim vernikom. Policija mu je dovoljenje izdala, a njeni biriči mu ovirajo vsak dostop v vasi in sela, češ da škofova prisotnost seje razdor med ljudi... Škofu iz Hung Hoa pa so prošnjo za potno dovoljenje brez utemeljitve odbili. Večina njegove duhovščine je ali v zaporu, ali pa pod stalnim policijskim nadzorstvom.

Z lažmi in potvorbami skušajo komunisti kot povsod drugje zasejati zmedo med ljudmi in nezaupanje do duhovščine. V začetku letošnjega januarja so vietminhovci objavili neko izjavo, ki jo je podpisalo petnajst duhovnikov in kjer

izjavljajo, da so bila vsa navodila apostolskega vikarja navadna goljufija, pa da so iz srca hvaležni ljudski oblasti, ki jim je pomogla na pravo pot... Pa so kaj kmalu nekateri podpisniki povedali, da niti slišali niso kdaj o takšni izjavi, kje šele da bi jo podpisali! S takšnimi pretvezami hočejo komunisti med drugim varati katoličane in pogane, češ da je veliko duhovnikov, ki ne vidijo nič zlega v tem, če odobravajo postopek ljudske oblasti...

Domači škof iz pokrajine Vinh, ki je rojstni kraj diktatorja Hočiminha, je zastražen v svojem stanovanju. Vsak dostop do njega je povsem nemogoč. Osemnajst njegovih duhovnikov je v zaporu, medtem ko je v letošnjem februarju samo iz te pokrajine v Hué na jugu pribežalo okrog sto duhovnikov, redovnikov in redovnic, izvečine frančiškanskih misijonarjev in misijonark. Velika severna provinca je tako skoraj brez duhovščine.

Po drugi strani pa je spet gospodarsko stanje v severnih pokrajinah skri-

Vietnamski katoličani zapuščajo svoje domove na begu pred rdečimi.

Na težki begunski poti v Vietnamu.

to, pa precej nevarno orožje, ki ga znajo rdeči izrabljati za uspešno preganjanje vere. Vladi je uspelo, da je dosledno po marksističnih načelih zatrla zasebno trgovino. Tako je v Hanoju koj po zasedbi po vietminhovcih pokupila vse tkanine. Po drugih krajih spet vso letošnjo žetev. Spet drugje so davki tako divje narasli, da ostane ljudem, če so jih zmogli plačati, samo še za mesec dni riža od vse žetve. Tako so potem prisiljeni kupovati svoj lastni s trudom in znojem zasluženi pridelek po državnih skladiščih. Država pa spet to najpotrebnejšo hrano proda le tistim, ki so njej po godu! Medtem pa komunistična propaganda na vsa usta oznanja, da so težko gospodarsko stanje zakrivil prav vitenamska duhovščina in tujci (mislijo inozemske misijonarje), ki so že leta izkoriščali vietnamsko ljudstvo in se na njegov račun bogatili s pravljičnimi izkupički pri imperialističnih kapitali-

stih... Komunistična oblast je že leta 1946 zaplenila vse cerkveno imetje.

Misijonsko katoliško šolstvo so zatrli čez noč. Danes so na severu samo še državne šole, kjer vzgajajo mladino v zgodovini, književnosti in nrvnosti izključno po marksističnih načelih. Cerkvi skušajo tako iztrgati njen največji up, ki je ravno mladina.

KOT NA KITAJSKEM...

Iz vseh teh poročil, ki tako ali tako le sežejo skozi „bambusovo zaveso“, je očitno dovolj, kako je položaj katolištva na vietnamskem severu povsem sličen preganjanju Cerkev v komunistični Kitajski. Z napadom na Cerkev in na njene predstavnike je Vietminh slednjič le razkril svoje pravo lice in razblinil za vselej še tisti neznatni drobec upanja, ki je po sramotnem francoskem zloumu v lanskem poletju na severu tlel v

duši prenekaterega severnega katoličana, češ, saj morda Hočiminhovi bataljoni in brigade vendarle niso takšni, kot so jih slikali. Saj jih je bilo kar precej, ki so se iz narodnega navdušenja sami borili v njegovih vrstah v prepričanju, da gre vietmirhovcem za resnično narodno osvoboditev. Ti so spočetka verjeli uradnim zagotovitvam o svobodi vere in spoštovanju verskega prepričanja. A zdaj so pač dodobra spoznali, da je zmagovalec Dien-Bien-Fuja predvsem in samo neizprosni komunist, pa da komunizem sam nikomur, ki je pri njem v zamero prišel, ničesar ne oprosti.

Komunizem je povsod isti in njegovo sovraštvo do vsake vere, posebej še do katoliške, povsod enako: 1917 v Rusiji; 1945 v zaslužnjeni Evropi; 1949 na Kitajskem in zdaj v Indokini. Njegov satanizem pri izbiri sredstev za doseg cilja se ni omilil. Laž, prevara, telesno in

duševno mučenje vseh, ki niso z njim, so mu še vedno najvišji zakon.

Kot na Kitajskem...

V nekaterih cerkvah na vietnamskem severu — praznih seveda, brez Boga in brez duhovnika! — so namestili veikanške Hočiminhove podobe. Po tistih maloštevilnih krajih, kjer še niso prepovedali verouka, zahtevajo od otrok, da izgovarjajo še ime državnega predsednika-diktatorja in brezbožnika, potem ko so se prekrizali: to je tedaj četrta božja oseba! Po nekaterih vaseh so prepovedali darove za sveto mašo; drugje spet so pa sami nastavili ceno — kot da se dá sveta daritev preplačati z denarjem! — pa še zelo visoko: denar potem dele komunistični komisarji tako, da prejme fara toliko kot nič, vse drugo pa gre za komunistično družbo... V največ primerih pa silijo ljudi k odpadu tako, da nastavljajo visoke davke za udeležbo pri

v isti provinci na njegovem območju v bližini mesta Hanoi. (Slika: Ameriški vojni fotografski oddelki)

Sliki tu in levo: Protikomunistični begunci v Vietnamu se spravljajo na vozila.

sveti maši, za obešanje križa na steni v domači hiši, pa tudi za preprosto nošnjo malih križcev okrog vratu, kar je med vietnamskimi katoličani precej v navadi...

Kitajski komunistični taktiki je vietminhovska slična tudi v tem, da kot rumena pri svojem verskem preganjanju noče ustvarjati mučencev. Mnogo več uspeha si komunisti obetajo od načrtnega rušenja Cerkve in njene organizacije: prav zato si tako zadevajo, da bi čimprej onemogočili in osovražili vsakršni vpliv duhovništva na ljudstvo. Vedno po pravilu: „Udaril bom pastirja...“

Načrt je bil dosledno pripravljen; v njega uresničenje so komunisti mobilizirali svoje najspretnейše, najbolj izšolane agente. Tri so stopnje za doseg dokončnega cilja, ki je popolno uničenje Cerkve in vere.

Prva: Istočasni prihod „ljudske vojske“ in njenih čuvarjev, komunističnih komisarjev z donečimi frazami duhovščini: „Prihajamo k vam kot prijatelji in vaši osvoboditelji; ostanite na svojih mestih; ne dajte se begati in ne bežite pred nami; nadaljujte s svojim vzvišenim opravilom. Spoštovali in branili bomo vas in vaše imetje...“

Ta prva stopnja pa se je izkazala za kaj kratkotrajno: komaj mesec dni navideznega miru. Misionarji so nadaljevali svoje delo, obiskovali svoje cerkvene občire in se shajali med seboj, kot je pač nanoslo, zdaj pri tem, zdaj spet pri onem, da so si dajali poguma in se posvetovali, kako vztrajati. To je bilo nujno in od vsega najvažnejše.

Druga je bila tale: Kar čez noč nove, tokrat povsem drugačne, na videz „zaskrbljene“ izjave rdečih osvoboditeljev: „Dežela je v nevarnosti; mi odgovarjamo za vašo osebno varnost; od danes naprej ne hodite več okrog; zadržujte se izključno samo v svoji fari...“

Nadzorstvo nad misionarji in njihovim delom je podvojeno; nevidni ovaduhi spremljajo vsak njihov korak, zapišejo sleherno njihovo besedo, pozorno opazujejo vsako kretnjo. A jetniki misionar-

V novih krajih na jugu Vietnama skoraj milijon beguncev skuša začenjati novo življenje, ustvarjati nove domove.

ji v tej drugi stopnji komunističnega načrta še niso. Še lahko mašujejo, še lahko opravljajo svoje svečeniške posle med kmetiškim ljudstvom; a vse skupaj je že omejevanje osebne in apostolske svobode. Iz zunanjega sveta ni več novic; navodilom, ki jih prejemajo od predstojnikov, ni več zaupati, četudi nosijo vikarski ali celo škofijski pečat: kdo jih v resnici pošilja? kdo jih je sestavil? tako čudna, tako včasih necerkevna, skoraj proticerkvena so... Tesnoba in zavest osamelosti sezata v duše in načenjata duhovnikovo odločnost.

Skoraj za tem pa tretja stopnja, ki so jo po nekaterih pokrajinah že začeli izvajati: pokrajinski zbori duhovščine, reforma „vere“, ustvarjanje nezaupanja do cerkvenega predstojništva, odpad od Rima in slednjič — ustanovitev „narodne Cerkve“ s slovesnimi izjavami in množičnimi podpisi duhovnikov... Manjka samo še znamenita farsa o treh sboščinah kot na Kitajskem. Ima Vietnamih tudi to v načrtu? Bodočnost bo pokazala. Do zdaj so tudi med vietnamsko duhovščino na severu prav redki primeri odpada: komaj na prste ene roke bi morda vse naštel. Prvi napad vietnamski duhovnik dobro odbija. Bo zmožel tudi drugega?

„OSVOBOJENI“ BOŽIČ V — RDEČI SVOBODI...

Očiten primer te satanske komunistične taktike v rušenju in uničevanju Cerkve na vietnamskem severu je pač zadnji božič, prvi v rdeči svobodi, v Hanoju, še lani prestolnici narodnega Vietnama.

Komunistični komisarji so vsem župnijam ukazali, da morajo ta prvi božič v „svobodi“ še posebej slovesno proslaviti: tako „bomo najzgovornejše dokazali svetu resničnost naših zatrdil o popolni svobodi vere in bogoslužja...“. Ob vznoku te uradne okrožnice pa je stalo vprašanje, namenjeno vsem župnikom: „Kaj posebnega namerjate za letošnji božič?“ Ti so odgovarjali, da je božič z veliko

Družina begunskega vietnamskega intelektualca pred zasilnim bivališčem.

nočjo vred pač največji praznik v letu, pa da ga bodo zato kar se da slovesno praznovali, kot so to storili že lani in kot upajo, da bodo lahko tudi v prihodnje storili, a vedno: vse in izključno v okviru cerkvenega praznovanja!

Časopisje je na sveti večer objavilo posebno poslanico predsednika Hočiminha skupno z božičnim pismom „progressivnih duhovnikov“. Vsebina obeh je ista: mir, ameriški imperializem, kolonialisti, kapitalisti, sploh vsi tisti, ki jih je Kristus obsodil...

Ta dan so bili duhovniki oproščeni vsakega drugega izvenpoklicnega (beri: prisilnega!) dela. Policijska ura je bila za sveti večer ukinjena, „da bi vsi, rojaki in tujci, lahko dostojno proslavili božično noč“. Politični komisarji so zahtevali od župnikov, naj pri polnočnici preberó vernikom Hočiminhovo poslanico, naj svetišča okrase s komunističnimi zastavami in z golobi „miru“, pa da naj pred versko slovesnostjo priredé kako

narodno predstavo s plesom in podobnim, na cerkvenem dvorišču ali dvorani... Vse te predloge in ukaze pa je duhovščina, sicer vljudno, a vendar odločno odbila. Res so na nekaterih cerkvah visele zastave, a bile so rumeno-bele: papeške. Verniki so svetišča napolnili kot že dolgo ne. Vzdušje božične noči je bilo res božično. Ne več tako na Sveti dan, ko je rdeča policija začela s krepkimi aretacijami med duhovščino, tako da po mnogih cerkvah sploh ni bilo jutranje in tudi ne dopoldanske božične maše...

REKA BEGUNCEV — NA JUG...

Da je preganjanje Cerkve v severnem Vietnamu, v Vietminhu, res v polnem teku, so v pregovoren dokaz stotisoči izvečine katoliških beguncev, ki jim je v zadnjih mesecih uspelo na jug, v narodno državo.

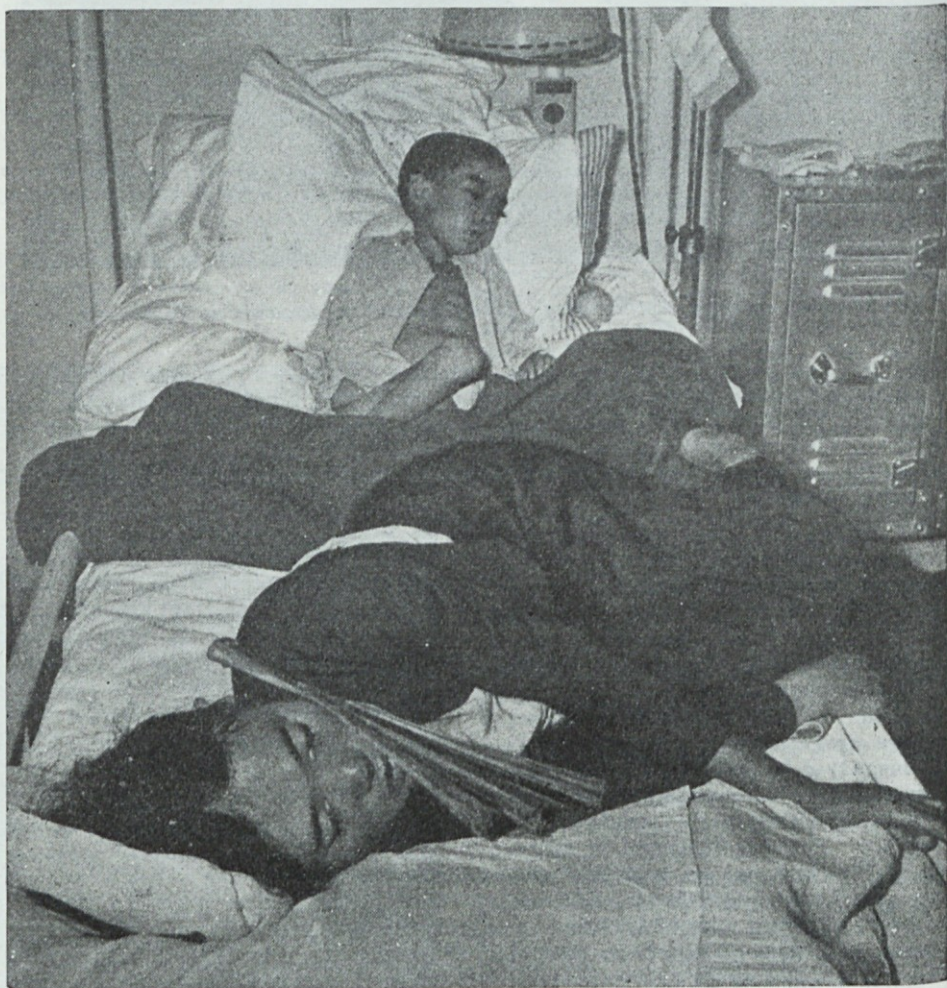
Tisoči, desetthisoči in stotisoči zapuščajo rodne domove in zemljo in si skušajo rešiti vsaj najdragocenejše: vero in otroke pred komunistično tiranijo. Prav

zaradi tega begunstva pa je divjanje komunistov v zadnjih mesecih naraslo. V prenekaterih severnih krajih je zaradi katoliške odločnosti: oditi za vsako ceno, naj velja kar hoče, prišlo do resničnih krvavih spopadov med policijo, voj-

ske in katoličani. Žalostna bilanca o teh spopadih pa govori o sto in sto nedolžnih žrtvah, ki pač niso zagrešile drugega, kot da so za vsako ceno skušale doseči svobodo. Iz obmorskih krajev se begunci umikajo na zasilnih bambusovih spla-

Mnogo begunskih mater, žrtev rdeče revolucije v Vietnamu, je moralo gledati smrt svojih otrok; le malokateri je prenesel napore bega, pravijo zdravniki. Tale mati je rodila že devet otrok v strašnih desetih letih revolucije, a od vseh ji je ostal le ta — če ni pozneje tudi umrl.

Kardinal Spellman je obiskal Vietnam in protikomunistične begunce, katere je posetil tudi na ladji, ki jih je pripeljala s severa. Na njegovi leviči sta predsednik vietnamske vlade, katoličan Ngo Dinh Diem, in škof Pham Ngo Chi, predsednik Odbora za pomoč beguncem.

vih ter se rajši na milo in nemilo prepuščajo divjim in nevarnim valovom, kot pa načrtnemu komunističnemu zaslužnjenu. Na sto in sto jih je na tem tragičnem begu že pogoltnilo morje, sto in sto spet so jih komunistične strojnice pobile. Če jim uspe navkljub svinčenemu ognju in navkljub morskemu besu na svojih orehovitih lupinah iz območja rdeče oblasti, jih prestrežejo francoske in ameriške ladje, ki jih vozijo na jug v zbiralna taborišča. In ko so sem prišli, jim nista prva misel zasilna streha in jed, marveč — postavitev zasilne cerkve!

Beguncev je zdaj na vietnamskem jugu že čez 600.000 in še vedno novi prihajajo, navkljub komunistični čuječnosti in brutalnosti, navkljub tisočerim nevarnostim, ki so s tem žalostnim romanjem njihovim združene. Vera je močnejša od sovraštva, hrepenenje po svobodi silnejše od še tako strahotne tiranije!

Indokina - Vietnam preživlja v teh dneh prav gotovo najbolj črno uro svoje zgodovine. Komunistični pekel na severu, v zadnjih dveh mesecih pa še krvavi poskusi budistične prekucije na jugu. Katoliška Cerkev se je znašla med dvema ognjema. Bo obstala, čeprav v katakombah? Doživlja morda svojo veliko katastrofo na azijskem jugovzhodu? Je njena bodočnost v teh deželah res tako črna, da bi jo morali objokovati? Ne! In spet: ne!

Vse preganjanje in zlo, ki se je zneslo nad indokinski katolicizem, je nedvomno v skrivnosti božjih načrtov. Odrešilno delo gre naprej! Se ne more ustaviti in ga ne morejo ustaviti. Bog po čudnih potih včasih vodi ravno tiste, ki jih najbolj ljubi, a bi ga potem bolj spoznali in ga bolj ljubili. Za Indokino je to ura vere in ura upanja po poti, ki čez Kalvarijo vodi k dokončni zmagi Vstajenja!

OBISK IZ VIETNAMA

V mesecu maju je prišel v Buenos Aires po večmesečnem potovanju po različnih evropskih in ameriških deželah iz Vietnama salezijanski misijonar, č. g. Anton Giacomino SDB, ki je dlje časa deloval skupno z našim slovenskim rojakom, misijonarjem č. g. Andrejem Majcnom. Za slovensko misijonsko zaledje v Buenos Airesu je ta obisk pomenil poseben dogodek, saj smo po omejenem misijonarju lahko поблиže spoznali prizadevanja in požrtvovalno misijonsko delovanje našega misijonarja Majcna v zadnjih letih. G. Giacomino je bil namreč prvi ravnatelj znamenitega „Mesta Kristusa Kralja“, ki so ga 1952 salezijanski misijonarji prevzeli iz rok

ustanovitelja msgr Seitza in ki ga je po odhodu g. Giacomina vodil do komunistične zasedbe naš slovenski rojak, g. Majcen.

Slovenska msijonska podzveza v Buenos Airesu je misijonarja Giacomina naprosila, da bi na posebni prireditvi, ki naj bo posvečena delovanju salezijanskih misijonarjev in še posebej našega g. Majcna, spregovoril nekaj besed o svojem sodelovanju z našim rojakom in hkrati tukajšnjim Slovercem pokazal filme, ki so bili posneti v salezijanskem misijonu na Kitajskem, pa tudi v Vietnamu, v samem „Mestu Kristusa Kralja“ pri Hanoju. Ta poslednji film prikazuje v nekaterih mestih tudi g. Majc-

Na tej sliki vidimo g. misijonarja Majcna skupaj s svojimi gojenci na izletu blizu kitajske meje v Hongkongu. Kaže, da so se poskušali tudi v slikanju pokrajine.

G. Majcen z gojenci na istem izletu leta 1954 v Hongkongu. Pri južini.

na. Povabilu našega misijonskega zaledja se je g. Giacomino z veseljem odzval in nam v župnijski dvorani v San Justo pri Buenos Airesu nudil prelep večer, kjer nas je seznanil najprej s svojo lastno misijonsko potjo, takoj nato tudi s srečanjem in svojim sodelovanjem z našim misijonarjem Majcnom.

Uvodoma je misijonarja - predavatelja v imenu Slovenske misijonske podzveze v Argentini pozdravil in zbranemu občinstvu predstavil njen predsednik, g. Marijan Loboda. Za njim pa je govoril misijonar Giacomino, ki je govoril v španščini; njegova izvajanja je sproti prevajal tolmač, da bi vsi navzoči Slovenci, tudi tisti, ki temu jeziku še niso večši, razumeli njegovo pripovedovanje.

Misijonar je najprej govoril o svoji misijonski poti. Povedal je, da je rojen sicer v Argentini, da pa je že kot mlad

fantič s starši odšel v Brazilijo, kjer je študiral pri salezijancih, se odločil za duhovnika in pozneje za misijonarja. Predstojniki so ga pred sedmimi leti poslali na Kitajsko, kjer je najprej deloval v velikem salezijanskem misijonskem zavodu v Hongkongu. Bilo je to prav v tistih časih, ko je nad Kitajsko že zadivjal komunistični vihar in ko so prvi misijonarji-begunci že prihajali pod svobodno zavetje v Hongkongu. Tam se je lepega dne srečal tudi z našim slovenskim misijonarjem Andrejem Majcnom, ki je po triletni konfinaciji v kitajskem komunističnem paradižu v Kunmingu na smrt bolan prišel v Hongkong, kamor so ga komunisti izgnali. Predavatelj nam je prvi povedal, kako resna je bila bolezen našega slovenskega misijonarja, ki pa ves čas svojih preizkušenj in težav ni nehal zaupati v pomoč Marije Pomočnice, in ta ga je slednjič vendarle re-

šila vsakršne nevarnosti in ga ohranila slovenskemu misijonskemu delovanju med azijskimi pogan. Misijonar Majcen je kmalu po ozdravljenju odšel z g. Giacominom v Vietnam, v Hanoi, kjer sta vodila „Mesto Kristusa Kralja“, ki so ga takrat salezijanci prevzeli. Zgodilo se je to leta 1952 in od tistih dni sta oba misijonarja skupaj delovala. Predavatelj je opozoril na velike težave misijonskega delovanja, posebno pri učenju tujih jezikov. Omenil je pa izredni primer našega misijonarja Majcna, ki se je dolga leta učil kitajsko, da je nazadnje tako govoril ta jezik, kot bi bil rojen Kitajec. Kakšna nova težava pa, ko je treba oditi v druge kraje, med druge ljudi, ki govore povsem drugačen jezik. Predavatelj je na nekaterih prav zanimivih primerih prikazal številne bistvene razlike med kitajskim in vietnamskim jezikom, ki se ga je moral naš rojak učiti po prihodu v Indokino. Pa za misijonarja, ki se žrtvuje iz ljubezni do Boga za zmago Cerkev v poganskih deželah in za rešenje neumrjočih duš, ni nobena žrtev prevelika, noben napor pretežak. Tako se je tudi naš slovenski misijonar z vso pridnostjo začel učiti vietnamščine, potem ko je že triindvajset let v kitajščini deloval med Kitajci.

Misijonarja Giacomina, ki ni bil tako več novemu jeziku kot naš rojak, so rojaki pozneje odločili, naj bi šel v Ameriko na propagandno potovanje in tu zbiral darove ter vzbudil zanimanje za velevažno misijonsko - socialno ustanovo, ki je „Mesto Kristusa Kralja“.

Ta ustanova je naselbina, ki jo je, kot že omenjeno, že pred leti, ko je v Vietnamu še divjala bratomorna vojna med komunisti in domačimi narodnjaki, ustanovil msgr. Seitz. Je posebna naselbina blizu glavnega severnega mesta Hanoi-ja, sestojeca iz nekej deset pritličnih hišic, šolskega poslopja, delavnic in cerkve, kamor je krščanska misijonska dobrodelnost nastanila begunske dečke - sirote, ki so zaradi vojne in revolucije na vietnamskem severu izgubili očeta in mater. Ko so salezijanci to naselbino

prevzeli, so jo postavili pod varstvo Kristusa Kralja, jo še povečali in še bolj uredili. Begunskih sirot je bilo v tem mestecu do štiristo, izvečine fantje od 10. do 18. leta. Tu so po prestanih grozotah našli spet vsaj košček doma in se usposabljali pod vzornim misijonarjevim vodstvom za dobre in poštene ljudi, ki bodo nekoč zaradi svojega strokovnega znanja pa tudi kot duhovniki-domačini mogli še veliko koristiti nesrečni domovini.

Misijonar Giacomino je ob svojem odhodu v Ameriko ravnateljstvo zavoda predal našemu rojaku g. Majcnu v prepričanju, da bo ob svojem povratku z darovi in prispevki, ki jih bo na svoji propagandni poti nabral, lahko še bolj pomagal pri razmahu tega zavajljivega misijonskega prizadevanja za vojne sirote.

A med njegovo odsotnostjo je prišlo do nesrečnega lanskega sporazuma v Ženevi, po katerem je severni Vietnam — s prestolico Hanoiem — pripadal komunistom. Tako je moral tudi naš g. Majcen s svojimi fanti na jug. Seveda so morali vso naselbino prepustiti rdeči oblasti. Rešili pa so vsaj vsa mlada življenja. Gojence so trenutno nastanili sredi južnega Vietnama. v gorah nekeje, v neki zapušteni konjušnici bivšega vietnamskega cesarja Bao Daia. A salezijansko vodstvo se poteguje in prizadeva, da bi tem mladeničem postavilo novo podobno naselbino, kot so jo imeli v Hanoi, blizu glavnega mesta Saigona.

Naš misijonar Majcen je bil po selitvi na vietnamski jug od predstojnikov poslan za ravnatelja velikega salezijanskega zavoda za mladino v Hongkongu, kjer, kot razberemo iz njegovih poročil v Kat. Misijonih, deluje z res velikimi uspehi.

Ob sklepu svojih zanimivih izvajanj, je g. Giacomino še posebej naglasil, kako mu je misijonar Majcen naročil pozdrave za vse slovenske rojake v Argentini, za vse misijonske delavce in sodelavce; hkrati s pozdravi pa tudi iskreno

zahvalo za ves trud, ki ga kažemo pri organiziranju pomoči našim misijonarjem po svetu, bodisi, da je ta pomoč duhovna bodisi da je gmotna. Obe sta nujno potrebni, obe sta vsakemu naših misijonarjev v veliko uteho in pomoč.

Prireditev g. Giacomira je dosegla med tukajšnjimi Slovenci lep uspeh, saj se jih je navkljub še dveh drugim prireditvam na isto nedeljo, zbralo precejšnje število k predvajanju zanimivih fil-

mov in vsebinsko tako bogatih besed misijonarja iz Vietnama. Obžalovali smo samo, da ni naš misijonar g. Majcen sam stopil med nas, da bi nas s slovensko besedo kot živa priča svoje že nad dvajset let trajajoče borbe na misijonskih frontah še bolj navdušil in vnel za plodno misijonsko delo v zaledju, ki je takšne življenjske važnosti za resnične uspehe naših misijonarjev pri širjenju božjega kraljestva med pagani.

BRAMAN MED BRAMANI

Ruda Jurčec, Buenos Aires

Prihodnje leto bo poteklo sto let od smrti italijanskega jezuita p. ROBERTA de NOBILIJA (1577 - 1656), zanimive pojave v svetu katoliškega misijonstva in v neki meri pravega predhodnika modernih metod misijonarstva v našem času. De Nobili, sin plemenitaške družine iz italijanske Toskane, se je kmalu priključil jezuitskemu redu in navdušen po zgledu, dejanjih in uspehih sv. Frančiška Ksaverija, odšel na misijonsko pot v Indijo. Njegove izkušnje v tem delu sveta so izredne, metode njegovega dela pa naravnost revolucionarne ne samo za tisti čas, ampak tudi za našo moderno dobo.

Pravo svetovno delovanje katoliškega misijonstva se začinja šele po odkritju novih delov sveta in rovih poti, kako prodirati v svet. Ko so španski vladarji prevzemali nove kontinente pod svojo oblast, so od sv. stolice prejeli tudi posebne pravice za pokristjanjevanje. Res je, prvi vladarji Španije so želeli pravilno izvajati pravice, ki jim jih je dala sv. stolica v novih poganskih deželah. Španski in portugalski vladarji so prve čase spoštovali pravice „patronata“, ki jim ga je dajala Cerkev, toda le prekmalu je prišlo do zlorab in napačnega tolmačenja. ga tolmačenja. Prvi, ki so se hoteli otresti takega pojmovanja

pravic patronata, so bili domačini ne samo v ameriških novih deželah, ampak tudi drugod po svetu. Krščanstvo, ki se je širilo pod oblastjo novih vladarjev, je bilo prepogosto le plašč za velike zlorabe novih mogočrežev, ki so si delili deželo. Toda tako napačno razumljen patronat se ponekod ni izrabljal samo proti domačinom - poganom, ampak je kmalu začel segati tudi po pravicah Cerkev same — patronat se je začel tolmačiti tako, kakor da mora pod njegov, to je svetni „k'obuk“ ne samo domačin, ampak tudi Cerkev sama. „Patronat“ se je ponekod začel izrojevati v novo obliko cezaropapizma.

Ko je Robert de Nobili vstopil v jezuitski red, vseh teh problemov še ni bilo, nikdo še ni mogel predvidevati, kakšen obseg bodo zavzele napake in težave, s katerimi se bo moralo boriti mlado misijonstvo katoliške Cerkev v novih deželah. Ko se je l. 1604 podajal Nobili v Indijo, je odhajal tja, ker mu je pred očmi lebel predvsem ideal velikega njegovega sobrata sv. Frančiška Ksaverija. Ob oboji Indije je v Goa našel močno tradicijo misijonstva, ki je posegala daleč nazaj. Tako pravijo, da je tod prvi prinesel krščanstvo apostol sv. Tomaž in so bile pozneje te pokrajine področje misijonarjev - nestorijancev. Ti so se

Slike na tej strani in spodnja na naslednji so iz filma o izpreobrnjenju Jey, hčerke bramana v Indiji. To izpreobrnjenje popisuje misijonar o. Jože Cukale v svojem pismu, objavljenem v tej številki na strani 301. Besedilo filma je napisal Michel Carrouge, vprizoritev pa je vodil Lucien Vivier, ki je nekaj časa živel v Indiji. Slike kažejo Jeyo v raznih dobah svoje poti do spreobrnjenja: tu — kot dekle, kot nevesto, kot žalujočo vdovo in kot sestrsko kandidatko; slika na naslednji strni pa jo pokaže kot redovnico.

ohranili do tistih časov in je v Goa bil že sedež nadškofije z dvema sufraganskima škofijama v Meliapurju in Kran-gorju. V tem predelu so pozneje (1663) zagrešili veliko napako, ko so vernikom ukazali, da smejo opravljati molitve samo v portugalsščini, kar je povzročilo, da se je ta pokrajina Malabar spet odcepila od katoliške Cerkve in prešla k razkočnikom.

Ko je p. Nobili prišel v te kraje, je bilo delovanje misijonarjev med indijskim prebivalstvom slabo zapisano. Portugalski misijonarji so dopustili, da se je med indijskim prebivalstvom razširilo naziranje, da se mora Indijec, ki prestopi h krščanstvu, odpovedati svoji narodnosti in postati Portugalce - prangi, kakor so Indijci imenovali Portugalce. Tako so krščanstvo začeli izenačevati s prangizmom in novo vero, vero samo za tujce. V Indijo je prišel p. Nobili s precejšnjim slovesom. Bil je pranečak papeža Julija III., nečak kardinala Nobilija in kardinala Bellarmina. Iz Goe je bil poslan v notranjost dežele, v misijon Maduré, kjer je že opravljal vse delo portugalski duhovnik p. Fernández, toda brez pravega uspeha. Sicer je bil svetniško navdahnjen mož, toda med domačini ni našel odziva. Živel je kot prangi, zahajal je med reveže, med parije in zato so ga bramanci prezirali. Ker pa je užival meso in tudi popil kakšno čašo alkoholne pijače, so ga domačini smatrali celo za barbara.

P. Nobili je šel na delo tako, da je spremenil metode dela in jih postavil na glavo. Predvsem je sklenil, da se morajo ljudje otresti naziranja, da je krščanstvo vera prangijev, to je vera portugalskih kolonialcev, in ne vera požrtvovalnih misijonarjev. Ker je bil v deželi tak vrstni red, da je bilo treba za stvar pridobiti one iz višjih kast, se je odločil, da se bo približal bramancem. Kakor jezuit Ricci na Kitajskem, tako je tudi p. Nobili sklenil, da se bo bramancem priličil. Postal bo braman med bramani. Zato je takoj spremenil svojo obleko in si nadel odelo iz rumenega

*Širlo ljubi malo Lijo,
Lija Širlo - to je jasno.
„Danes jutro je prekrasno,“
Vam sporoča srečni trio.*

To je napisal pod gornjo sliko misijonar o. Jože Cukale S.J., ki ga vidimo na sliki skupaj z dvema prvoobhajankama iz Kalkute, Širlo in Lijo.

platna, postal je „sanjaši“, to je, nadel si je obleko asketov, ki so bili v Indiji zelo ugledni. Kot ti, je nosil tudi on na glavi turbanu podobno pokrivalo, rdečo vlečko, ki se je čez levo ramo spredaj zaključevala v „punulu“ na prsih, kar je znak bramanskega svečenika. Na koncu je bilo pet trakov, trije zlati in dva srebrna, in nanje je obesil križ. Obul je tudi bramansko obuvalo, in kadar je šel med ljudi, je nosil s seboj na vrvi posodo za nabiranje miloščine za reveže, kakor so to delali bramani. Tudi stanoval je v enaki puščavniški koči kakor ostali „sanjaši“.

Kmalu so začeli v vsej deželi govoriti o tem italijanskem, rimskem aristokratu, ki je postal v Indiji član te aristokratske skupine bramanov, nazvane sanjaši. Kot indijski asketi, tako tudi on ne uživa mesa, ne pije nikdar vina in se hrani samo z zelenjavo, prav tako pa se tudi nikdar ne družijo s parijski in ne govori z njimi besede. Brž se je naučil njihov jezik tumul, prav tako pa je obvladal sanskrit, jezik indijskih učenjakov, kar je samo dvignilo njegov ugled. Tako dobro je proučil bramanske verske knjige, da so najbolj učeni bramanski duhovniki začeli prihajati k njemu, da jim je razlagal poglavja iz njihovih svetih knjig. Pogosto se je zgodilo, da jim je moral razlagati težavna mesta, ki bi jih mogel porabiti za svojo pravo nalogo. Tako je v njihovih starih obrednih knjigah odkril stavek, ki pravi, da se more človek poslužiti štirih poti. da pride do resnice. Ljudje dobro vedo za tri poti, četrta pot pa jim je ostala zakrita, ker se je izgubila... Kakor je nekoč apostol Pavel Atenčanom razlagal, da „Neznani Bog“ ni nikdo drugi kot Jezus Kristus, tako je p. Nobili razlagal bramanom, da je četrta pot, ki se je izgubila, pot krščanstva. In to jim je razlagal tako prepričevalno, da je l. 1609 sedemdeset vodilnih bramanov prestopilo v krščanstvo. Njihov zgled je segel daleč po Indiji, prestopalo jih je vedno več. Seveda je bil p. Nobili tako moder, da je tem svojim novim vernikom pustil vse, kar mu v njihovih tra-

dicijah ni bilo podobno malikovanju ali vražarstvu.

Prvi, ki se je dvignil proti tem metodam, je bil dobri p. Fernández, ki se ni samo zgražal pred takimi novotarijami, ampak se je čutil prizadet tudi v svoji narodni časti in ponosu. Ako bi šlo tako dalje, bi obsodba prangizma mogla biti tudi obsodba oblasti, ki se je za tem izrazom skrivala, da si je po nerodnosti prisvojila tak sloves med ljudstvom. Ko je p. Fernández zatožil p. Nobilija jezuitskim predstojnikom v Rimu, je slednji napisal dolgo in podrobno poročilo -rokopis, ki se še danes hrani in ki je gotovo najboljši spis o nalogah misijonstva. Uvodoma poudarja, da njegove metode niso nove, ampak da jih je narokoval že papež sv. Gregorij, ko je pošiljal prve misijonarje v Anglijo. Vkljub temu pa je o. Fernández dosegel, da je inkvizicija v Goa p. Nobilija obsodila. Toda ta se ni ustrašil in se je pritožil na vrhovno sodišče svete inkvizicije v Lizboni. Sam papež Gregorij XV je podpisal odlok tega sodišča, ko je dal popolnoma prav p. Nobiliju in potrdil njegovo delo. Odlok sodišča je samo razdelil delo v Indiji na dvoje, ko je odredil, da naj delajo med parijski misijonarji „pandariji“ med bramani pa misijonarji, ki s parijski ne bodo imeli stikov.

Ko je p. Nobili l. 1656 umrl v Madureju, je pustil za seboj versko občino, ki je štela nad 100.000 duš. Na žalost je njegovo delo mnogo trpelo pozneje zaradi zmed 18. stoletja in ob ukinitev jezuitskega reda so uporabljali tudi očitke, da sta p. Ricci na Kitajskem in p. Nobili v Indiji uporabljala metode, pri katerih sta v korist apostolata žrtvovala čistost dogem.

Danes gledajo na vse to že vse drugače in razumejo, kakšen je bil smisel dela p. Roberta de Nobilija, ki se je za večjo slavo božjo napravil „bramana med bramani“.

Danes je načelo prilagoditve in načelo prevzemanja vzhodnih kultur in njih oplemenitenje z resnicami evangelija že od vseh sprejeta in izvajana misijonska metoda.

BORBA ZA DUŠO

O. Jože Cukale, Indija

Ganapati je fant od fare. Prav za prav ne pripada nobeni fari, tudi naši ne, ker je še katehumen. A če bi nena doma umrl, bi šel naravnost v nebesa, ker bi umrl v krstu želja. Žarki božjega Srca so ga tako razgrel, da danes že druge pridobiva za krščanstvo. Sam pa še željno čaka na krst. Ima komaj 18 let, dočim zakon zahteva 21 let za polnoletnost. Takrat bo lahko odločal sam o sebi.

Njegov oče je zapustil ženo — Ganapatijevo mter in živi s svojo tretjo ženo nekje daleč na jugu Indije. Mati pa ni slaba ženska, a na žalost zelo navezana na svoje poganstvo, kakor je naravno visokim kastam z juga.

Naš dečko je končal gimnazijo z uspehom. Lahko bi ostal pri materi v okolici Madrasa, kjer imajo hišo in posestvo, a si je izvolil trši in boljši del. Zatekel se je k svojim katoliškim prijateljem semkaj na sever in obstal v naši fari sv. Ignacija. Tukaj zdaj okuša vso trdoto borbe za vsakdanji kruh. Prijatelji delijo z njim svojo borno hrano in ležišče in takó — boljšega življenja vajeni dečko — okuša, kaj se pravi trpeti za Kristusovo ime. Skuša najti primerno službo, a zaradi preobilice nezaposlenih inteligentov se mu do danes še ni posrečilo najti ničesar.

Borba se je pričela v dveh smeréh. Neki bramin z juga, podkupljen po sorodnikih materinih, mu je ponudil tukaj na razpolago hrano in stanovanje zastonj. Ganapati je pravočasno opazil zanjko. Tudi je nalašč prišel ponj z juga njegov bivši intimni prijatelj in ga povabil v Karagpur k svojim sorodnikom, kjer so mu neprestano pripievali: vrni se domov. Da, vrnil se je, pa ne nazaj v Madras, pač pa v Kidderpore, kjer smo imeli ravno misijon.

Med tem so tudi jela deževati v župnišče pisma. Pisala jih je mati, ali bolje eden njenih sorodnikov v njenem imenu. V enem pismu je bil tudi ček za 50 rupij s prošnjo, naj župnik kupi Ganapatiju listek in ga pošlje domov.

„Ganapati, mati je pisala lepo pismo. Želi te imeti doma,“ sem poskušal njegovo trdnost. „Izkušnjo pri pouku katekizma si preстал odlično. Pojdi domov, a ne pozabi, kar si se naučil. Ostani zvest Bogu, ki ti je dal luč in moč, da si se odločil služiti mu.“

„Ne grem. Iti domov, pomeni padati se v nevarnost, da izdam Kristusa, kakor ga je izdal moj brat, ko so pritiškali nanj in ga oženili s hindujko. Materina pisma so past in izkušnjava. Moj brat je ni preстал. Jaz pa ne grem nazaj, pa naj stradam. Prava vera je več vredna kot dom in mati in življenje.“ — Videl sem, da mu ni bilo lahko pri

Nogometno moštvo z misijona o. Cukale v Indiji.

srcu zaradi matere, a je vztrajal pri svojem sklepu.

Na drugi strani ga podpira v odločitvi njegova sestra. Njena zgodba zasluži biti zapisana v analih krščanske Indije. Ko je kot študentka prišla v stik s svojimi krščanskimi prijateljicami, je odkrila čisto nov, doslej nepoznan svet. V začetku se ji je zdel preveč pravljčen in lep, da bi bil resničen. Študirala ga je od blizu, opazovala ga na skrivnem. Pridružiti se krščanstvu je pomenilo zanjo, ki je bila iz visokih kast, odpovedati se družini, prijateljstvu in tolikim skrivnim vezem. Začela je brati sv. pismo in hindujsko Vedanto, vse obenem. Borba je bila na znotraj tako velika, da je v obupu izpila strup. A to je bila ura milosti. Ko je visela med življenjem in smrtjo, so njene tovarišice in vsi samostani v mestu molili zanjo. Kunduram je hipno ozdravela. Telesna agonija ji je pregnala duhovno. Sprejele so jo sestre, ki vodijo kolegij; dokončala je študije in zaprosila za sprejem. Izmed tisočev je bila poklicana, šla je skozi trdo pot in ognjene preizkušnje in postala je vredna posoda, da

Ena od velikih misijonskih šolskih ustanov v Kalkuti v Indiji, kjer se vzgaja katoliška in nekatoliška moška mladina v krščanskem duhu.

prinese sladkost Kristusovega nauka tistim, ki še srebajo strup hinduizma.

Kunduram, danes sestra Alfonsa Marija od Jezusa piše svojemu bratu Ganapatiju tole pismo:

Moj dragi brat!

Ni zadosti, da si prišel do spoznanja prave Luči in Resnice, ki je naš Gospod Jezus Kristus, marveč je treba, da žrtvuješ vse in da se daruješ posebno za člane naše družine, ki še blodijo v temi, da bi tudi oni mogli zagledati Luč in najti pravo pot, ki naj jih pripelje v veliko družino, za katero je naš Gospod pretil svojo dragoceno kri.

Vsemogočni Bog, ki je svetost sama, najvišja moč in usmiljenje neskončno, največji ljubitelj duš, nas kot ljubeznivi oče objema z močjo svoje božje narave, hoteč odrešiti vse. ...Kako drugačni od njega so bogovi in boginj Hindov, kakšni revčki v primeri z edinim, pravim in svetim Bogom, ki je naš Oče. Poganskih bogov in boginj se drže umori, tatvine in ropi, prešuštvo in zakonolomstvo, nečista in umazana dejanja, pred katerimi se morajo zgražati vsi pošteni na svetu.

Nikar ne pozabi milosti, ki si jo prejel. Odpovedal si se Satanu, peklenški kači in njegovim zanjkam ter zapeljivosti. Zdaj si na pragu Cerkve, iz katere žari vsa moč in milost Kristusova, posebno pa še Njegova ljubeznivost, ki te je izvolila.

Najin brat Natardžan se je tej Luči božji odpovedal za ceno kratkotrajne radosti, ki mine kakor blisk in izgine kakor dim. Pozabil je na našega Gospoda in Odrešenika Jezusa. Gorje! Kaj mu pomaga. Že zdaj je udarjen in trpi za svoj odpad.

Dragi brat, nikar ne zamenjaj posvetnega bogastva in užitkov, ki minejo, za dolgo večno slavo, ki ne mine. Hitro se odpovej svetu popolnoma in postani Gospodov učenec. Dobi od župnika knjige o življenju sv. Frančiška Ksaverija, sv. Alojzija, sv. Ignacija in Stanislava in prebiraj jih rad.

Nobenega dovoljenja ne rabiš od svojih staršev. Nimajo „locus standi“, da bi ti mogli braniti, ko se odločaš za Resnico. Vendar pa pazi na eno: presodi samega sebe, če si zares pripravljen raje prenašati nasprotstva, bedo in trpljenje do smrti, kakor pa zatajiti našega Gospoda Jezusa.

Tvoja ljubeča sestra

S. Alfonza Marija od Jezusa

Samostan sv. Angelov
Kumbakonam

9. februarja 1955

Ko človek bere te vrste novoizprebrnjene sestre, ki ima srce prave misijonarki, mu prihaja na misel, da bi šel in poiskal pisatelja, ki bi bil zmožen te velike stvari prelititi na papir in napisati roman. Ali ni kakor zgodba „Puščava bo cvetela“ — Bessierre, ki je izšla v naši misijonski knjižni založbi pred leti?

Naj bo tu omenjen film, ki je izšel v Pondicherry v Indiji. Naslov nosi: „Hči Bramina“. Pagansko dekle iz najvišjih kast se mozi. Na gostiji pa se pripeti, da žerina piči velika kobra. V par urah mladi mož umrje. Mlada braminka sleče svoj brokatni sari in si nadene preprosto belo žalno ogrinjalo vdove. Hinduizem jo obsodi, da ostane izmeček, peto kolo nekje v kotu dóma, dokler sredi joka in posta in žalosti ne izhira. Od vseh zapuščena sreča sestre iz bližnjega samostana, ki ji postrežejo. Povedo ji, da je kraj žalosti sveta zemlja, in jo povabijo prebivat k sebi. Njeno vdovstvo ni nikaka krivda nekega nepoznanega greha iz preteklosti in iz prejšnjega življenja, nikako prekletstvo, kakor učijo pogani, marveč roka ljubeče Previdnosti božje. Hči bramina si želi te vere, ki uči ljubezen, zakaj njeno srce žeja po ljubezni. Resnico, ljubezen in srečo najde v krstu. Pozneje začuti poklic biti misijonarka in delati v prid zapuščenih in zavrženih.

To je več ali manj filmska zgodba.

O. Jože Cukale S. J. (s črnimi naočniki), pisec tega lepega članka, v družbi z nekaterimi deklicami svojega misijona v Kidderpore v Indiji. Oče Cukale je velik prijatelj nladine in ima zato med njo velike uspehe. Bog mu daj ljubo zdravje, da bo mogel vztrajati pri misijonskem delu! Molimo zanj!

Toda igralka — ena izmed filmskih zvezd Indije — jo je igrala tako dovršeno, da se je odločila zapustiti svet in postati katoličanka. Danes je sestra in misijonarka v Družbi sester sv. Jožefa iz Cluny, ki imajo svoje postojanke povsod po Indiji.

To so dve, tri resnične zgodbe izmed mnogih. Gotovo bodo zveselile vse misijonske prijatelje in delavce, kakor so zveselile mene. Če se kdaj vsiljuje dvom o učinkovitosti vaših misijonskih molitev, glejte, tukaj je odgovor... Če se vam kdaj porodi vprašanje, kam misijonar vtakne toliko denarja, ki ga prejema po velikodušnosti prijateljev, tu je odgovor. Če bi želeli „iztočnice“, ki vam bi pri vašem težkem dnevnem delu prižigala vašo gorečnost za rešitev duš, glejte, tukaj je in se glasi:

„Presveto Srce Jezusovo, pridi Tvoje kraljestvo med indijska ljudstva!“ (300 dni odpustka).

IZ PISEM SLOVENSКИH MISIJONARJEV

Nova slovenska misijonarka, o kateri smo že kratko poročali, sestra *Marija Rozalija Brilej*, iz misijonske družbe „Pomočnice dušam v vicah“ (Auxilia-trices de Ames de Purgatoire), je bila sprejeta v družbo v Parizu, odkjer je letos 31. januarja odšla v Indonezijo na delo za širjenje Kristusovega kraljestva med pogani azijskega jugovzhoda.

Naša nova misijonarka, ki je stara 36 let, je doma iz Zabukovja pri Sevnici. Od leta 1936 je bila v Franciji, kjer je tudi vstopila v omenjeno misijonsko družbo. Slovensko preprosta, pa goreče

Nova slovenska misijonarka, sestra Ma-rija Rozalija Brilej, ki deluje v Indoneziji.

vneta v svoji vzvišeni misijonski službi, se razume na vse, posebno mizarstvo ji je pri srcu.

Njeno prvo misijonsko mesto je v kraju Macassar na otoku Celebes v zvezni državi Indoneziji.

Novi slovenski misijonarki želimo obilje božjega blagoslova in veliko uspehov pri vzvišenem misijonskem delu!

S svojega novega misijonskega področja na Filipinih nam je salezijanski misijonski brat *Rafael Mrzel SDB* poslal tole zanimivo pismo:

V lanskem poletju sem Vam pisal, da me pokorščina kliče na Filipine, kjer da me nujno čakajo, pa da je v Hongkongu lažje za misijonsko osebje zaradi stalnega dotoka iz rdeče Kitajske... Pa so se pojavile velike težave zaradi potnega dovoljenja. Filipinci se namreč strašansko boje vsakogar, ki pride iz krajev, kjer rdeči vladajo. Prav tako se na vse kriplje otepajo vsakršnega vpliva od zunaj. (Pravijo in pišejo, da filipinski otoki, ki jih je menda nad sedem tisoč, lahko prenesejo čez 80 milijonov ljudi; zdaj jih je komaj pičlih 20 milijonov. Pa je že zdaj tu kar cela mešanica vseh narodnosti, da težko najdeš ljudi čiste rase; domačini in mešanici so kar ponosni na svoje „mestizo“ poreklo!) Za moje potovanje na Filipine je moral celo neki poslanik svojo besedo zastaviti. Tako sem se ob koncu lanskega novembra po dveh dneh viharne vožnje slednjič le izkrcal v Manili. Že v Hongkongu smo vedeli za tifón. Ladja je zato nekaj dni odlašala z odhodom. Vrtinec - tifón bi moral v tem času mimo, pa se je menda premislil. In tako se je zgodilo, da nas je navkljub precejšnjemu ovinku, ki ga je ladja storila, da bi se mu kar najbolj ognila, vseeno zajel. Dolgih štiriindvajset ur smo bili kot na nerodnem plešišču. Vsega je bilo dovolj: kričanja, ropotanja, pa tudi škode precej. V Manili

Misijonar Mrzel med svojimi gojenci.

sem se ustavil za teden dni, tako da sem lahko obiskal vse važnejše kraje in prijatelje, ki so v teh zadnjih letih prišli tja iz Kitajske. — Naše šole v Manili so v bivšem škofijskem semenišču v Mandaluyongu in druge spet v Makoti (morda č. g. Jerman CM te kraje kaj več pozna, kot tudi zanimivosti iz Manile!). Iz Manile je do Negros kak poldrug dan vožnje z ladjo, ves čas med naravnost pravljičnimi otoki. Naš Negros meri 13.143 km², nekako tako kot Slovenija, če se ne motim. Živi tam 1 in pol milijona duš; od teh je 1.060.000 katoličanov, 440.000 pa drugovercev. Na posameznega dušnega pastirja pride na našem otoku približno okrog 17.037 duš, od teh 2.446 nekristjanov. Splošno razmerje na Fili-

pinih pa je nekako tole: 11.000 na enega dušnega pastirja, od teh 2222 nekristjanov.

Kot torej spoznate, je tudi tu misijonsko polje precej odprto, vendar malo drugačno kot v pristnih poganskih deželah. A je še vedno po našem otočju pravo morje ledine, posebno na jugu (apostolska prefektura v Sulu šteje 240 tisoč duš, pa je med njimi samo 5 tisoč katoličanov!). Kakšno pa je praktično življenje tukajšnjih ljudi, bom skušal čez čas bolj točno napisati. Čeprav je v teh krajih še mnogo „primitivnosti“ — pozvarjenost gre bolj na račun masonov! — pa je kljub vsemu vendar naravnost nekaj nerazumljivega, kaj vse se tukaj v boljših in višjih krogih godi! Ubogi

državni predsednik! Koliko najtršega dela ga še čaka; a če bo uspel, bo res pravi in junaški rešitelj tega otočja. Pa je navkljub vsemu tu mnogo vzornih in versko naravnost gorečih ljudi. Naj Vam kar č. g. Jerman pove, kako zelo so tu cerkve obiskane tudi ob delavnikih.

Kakor Vam priložene fotografije kažejo, so mi tu naložili skrb za naš Tailoring Departement naših šol „Don Bosco Technical Institute“. Vsega skupaj ok. 30 fantičev (na fotografiji je samo I. letnik; drugi in tretji imajo pouk popoldne, kajti tukajšnje šole praktičnih poklicev imajo dnevno samo po 3 šolske ure). Vseh gojencev v tej naši šoli pa je okrog 350: polovica v višji, ostali pa v začetni šoli. Za strokovno izobrazbo skrbе elektromehanični, splošno mehanični, mizarski, krojaški, čevljarški pa strojni oddelek. Gojenci so povečini iz revnih slojev, kaka tretjina njih celo zelo ubožni. Kadar le morem, grem v oddaljena preprosta naselja, kjer ljudje zares skromno žive v svojih na kole postavljenih slamnatih kolibah, kar lahko tudi iz slik vidite. Pa tudi zelo poceni so taka stanovanja. Vročini se dobro ustavljajo, a viharja ne vzdrže preveč pridno. Po nekem hudem tifonu sem v eni sami uri avtomobilske vožnje naštel čez 50 takih kolib, ki jih je vihar docela razdejal. Ljudje žive v glavnem kot plantars - delavci na ogromnih nasadih za sladkorni trs. Plačujejo jih zelo slabo: po 3.— pesos dnevno, kar je za kako številno družino skoraj toliko kot nič. Še na slabšem pa so delavci v gozdovih kokosovih orehrov. Za tisoč nabranih orehrov prejmejo 45.— pesov! Res da so strašansko gibčni in jadrno skačejo po drevesih, vendar z zasluškom nikamor ne pridejo. V osrednjem Negros so še veliki pragozdi, kjer žive čisto primitivni „negritos“, po katerih se naš otok tudi imenuje. Težko najdeš vodnika, ki bi se upal mednje. Nekateri od naših pa so vseeno že prišli v stik z njimi. Škoda le, da je tu tolikšno pomanjkanje dušnih pastirjev. Koliko naselj ostane sploh brez vsakršne zveze z duhovnikom! Ponekod so

protestanti to izkoristili in — kdor prej pride, prej melje. Takole v pragozdih pa človek najde veliko naravnih lepot. Strašno visoka so drevesa. Zdaj mrzlično podirajo prelepe gozdove; vseprek sekajo in večino požgó. le najlepša debela prihranijo. Na posekah pa potem pripravljajo zemljo za nasade sladkornega trsa. V zadnjih časih čutimo tudi tukaj potrese, ki so prizadejali veliko nesrečo in škodo posebno južnim krajem. A pri nas je zaenkrat še brez nesreč, hvala Bogu!

V začetku maja je iz Hongkonga spet pisal naš salezijanski misijonar, gospod Andrej Majcen SDB:

Posebno lepo se Vam zahvalim, pa tudi vsem misijonskim sodelavcem, za Vaš trud pri „misijonskem skladu“. Vem, da Vas to stane mnogo dela, veliko žrtev, pa tudi velike organizacije. Marija Pomočnica naj Vam vse bogato povrne.

Zadnja dva meseca je bilo precej dela, tako da šele danes, malo pozno, na Vaše pismo odgovarjam. Imeli smo obisk našega vrhovnega predstojnika. Velik skupni sprejem smo mu pripravili. Vse je šlo kot po „žnorc“ in so vsi gostje odnesli najlepši vtis. Na priloženi sliki boste videli g. Ziggijtija med gospodoma Tankingpojem in inšpektorjem. Čez dvesto mladih Kitajcev ga veselo pozdravlja. Sam je odgovarjal v kitajščini na pozdrave, z besedami, ki se jih je naučil med proslavo: Tien ču pao jeu (Bog vam pomagaj!), kar je tu pozdrav med katoličani. Na drugi sliki pa boste videli dvanajst rokodelcev, ki jih je gospod vrhovni predstojnik sam krstil. To so bivši člani Don Boscove družbe, ki deluje med poganskimi dijaki. Tako gledate spet lepe sadove te družbe, ki jo vodi gospod Ao, sobrat laik, tiskar (stoji na desni). Na tretji sliki pa vidite msgr. Bianchija, ki je škof v Hongkongu. Prišel je na obisk in nam je povedal nekatere svoje želje glede bodočega razvoja naše šole. Stvar zdaj študiramo, pa o tem Vam bom že še pisal. Na isti sliki boste našli tudi Čeha Jerovita, ki je naš

Z obiska salezijanskega vrhovnega predstojnika v Majcnovem misijonu v Hongkongu. V sredi vrhovni predstojnik, na njegovi desni ustanovitelj zavoda, ki ga vodi g. Majcen, tik za tem (z bradico in očali) g. Majcen sam. — Spodaj: vrhovni predstojnik in g. Majcen z novokrščenci.

tiskarski mojster. Včasih se po slovensko pogovarjava — seveda on v češčeni govori, pa se kar dobro razumeva. (Nazadnje omenjeni sliki — prihodnjič.) Za Veliko noč smo imeli tudi duhovne vaje za katoliške dijake. „Poglejte te mlade menihe!“ so se nekateri šalili; hoteli so s tem povedati, kako lepo in vzorno je njih vedenje. Pa so fantje svoje dušne zadeve zares resno vzeli. Najbolj vesel pa sem bil, ko mi je več teh dijakov poslalo prošnjo, naj bi jim pomagal do duhovniškega poklica ter jih sprejel v aspirantat. Res moramo moliti, da bi bili ti plemeniti sklepi tudi trajni.

Ponovno se nam je s pismom iz Indije oglasil naš jezuitski misijonar oče Viktor SEDEJ S.J.:

Zdaj precej okrog romam, da bi dokončal novo hišo v Boddipuru, pa da bi zbral gradbeni material za cerkev. Ko boste tole pismo imeli v rokah, bo, mislim, cerkev že dokončana. Tudi kuhinjo

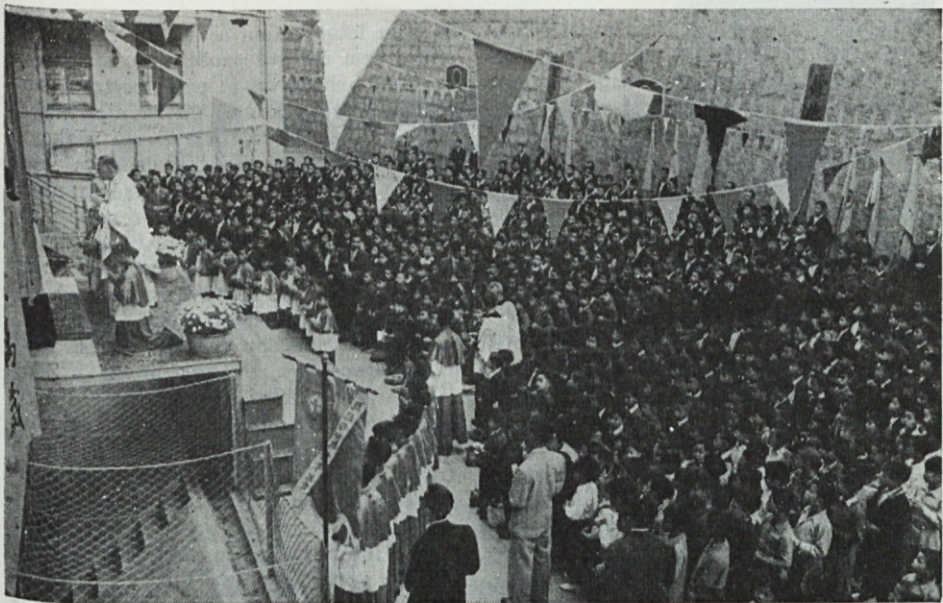
sem postavil (prejšnja je bila v starem poslopju, ki sem ga podrl, kasneje pa na stari verandi, ki je zdaj tudi ni več; hočem, da kot pri nas v starih krajih, cerkev stoji sama zase!). Jasno, da sem zdaj „suh“ in na globoko v dolgovih. Zraven se mi zdi, da mi tudi na posodo že nihče več noče dati... Ker je bila tudi riževa letina letos slaba, bom tako bolj kot ptiček pod nebom: to se pravi — streho imam, a za hrano je bolj negotova! (Pitno vodo nazadnje že še kako dobiš, četudi je včasih malo slana in precej umazana...) Kot lahko razumete, vsi rastemo, ko beremo v življenjepisih velikih misijonarjev, kako junaško so trpeli velike napore, žejo, glad in drugo. A ko se tele stvari pred tvojim pragom pojavijo, pa stvar precej drugače izgleda. Na pomanjkanju denarja pa je, mislim, celo Baraga precej trpel... Torej sem v dobri družbi!

Dvakrat sem se s čolnom peljal v Bošonti. Prvič sem peljal les za nova okna in cerkvena vrata, drugič sem pa

Tu vidimo salez. vrh. predstojnika z aspiranti salezijanske družbe v Hongkongu; tretji misijonar od leve je njih voditelj g. Joško Geder, desno od vrh. predstojnika pa sedi ravnatelj zavoda g. Majcen.

Salezijanski vrhovni predstojnik daruje sv. mašo ob navzočnosti salezijanskih gojencev v Hongkongu, v misijonu g. Stankota Pavlina.

pripeljal nekaj druge robe. Brat Vidmar je tam mizaril, pa je bil na smolo prav takrat prestavljen v Kalkuto. Na prvi poti nas je neusmiljeno pral dež in zeblo nas je tudi prav pošteno skoraj vseh sedem dni. Zadnjič pa je bilo lepo vreme; južno od cerkvice, kamor sem med potjo stopil maševat, se je videlo morje lepo zelenkasto modro.

Tu v Boddipurju sem sam; in ker tudi časopisov in podobnega nimam, le malo kaj izvem, kaj se po svetu godi. Zadnjič je bil Tito v Kalkuti. Njega nisem videl, pač pa barko, s katero se po svetu vozi...

Pri cenah za nove zgradbe (okoli 3.000.— ušs, če se prav spominjam) se nisem mnogo zmotil. Mogoče bo vse skupaj stalo kak dolar manj! Ker je transport gradbenega materiala tukaj zelo težavna stvar, je seveda tudi precej drag: pesek in opeka sta zato mnogo dražja kot drugje. V Hapariboju ne stane pesek niti četrteine tega, kar tukaj ve-

lja; tudi opeka je trikrat cenejša. Ker pa sem porabil nekaj starega materiala, sem lahko bolj poceni skozi prišel za vse tri stavbe.

Zdravje je zdaj spet normalno, ko me je malarija pustila (vsaj za nekaj časa!). Zato sem spet nazaj zlezel na 120 kg! Vendar se mi bicikel še ni polomil. Ko je treba tale moj Diesel dvigati, mi moji kilogrami kar prav pridejo. — Želim Vam vse dobro in prosim Vas, da se včasih tudi tehle mojih ovac spomnite. četudi med njimi tudi kozlov ne manjka...

S Formoze je nekaj krajših poročil o svojem misijonarjenju poslal naš rojak, maryknollski misijonar g. Franc REBOL. Takole piše domačim:

Upam, da bomo imeli za Veliko noč (pismo je pisano v letošnjem marcu - op. ured.) več katoličanov tukaj. Sedaj se prav pridno uče vsega, kar morajo o naši sveti veri vedeti. Ne vem pa, če

bodo do Velike noči že skončali. Osebnost jih učim latinsko petje za velikonočno sveto mašo. Upam, da se bodo naučili. Do zdaj so peli le po kitajsko. Na tej novi fari sem zdaj že dva meseca in mi kar dobro gre... G. dr. Janeža že dalj časa nisem videl. Pot do njegove bolnišnice mi vzame skoraj pet ur. Trenutno zidajo tam novo bolnišnico, ki bo prav lepa. Meni je dejal, naj mu brez skrbi pošljem kakega revnega bolnika, ki bi ne zmogetl p'lačiti operacije, da ga bo že on zastoj operiral. Gospod doktor je zelo dober in izredno družaben mož... Pri pouku katekizma imam dva pomagača: moškega in žensko. Mnogokrat gredo tudi v bližnje vasi poučevati, ker ljudje zaradi prezaposlenosti ne morejo do mene. Če bom zmogetl kupiti avtomobil, bo že lažje; no, pa za zdaj gre kar dobro tudi z avtobusom... Pri nas sta tudi dve ženski, ki govorita samo japonski. Tudi tidue se pripravljata na sveti krst. Jaz ju seveda ne morem prav ničesar naučiti, ker jezika ne znam. Pa mi je prav prišla zdaj moja pomočnica, ki govori tudi japonsko in se ona o vsem z ženskama pogovori: — Bodite mi prav lepo pozdravljeni; Bog Vas blagoslovi!

Uredniku Katoliških misijonov je pisal iz Darjeelinga v Indiji jezuitski misijonski brat Janez UDOVČ:

Z veseljem sem prejel novico, da nameravate organizirati misijonsko razstavo in tombolo in študiram, kaj bi jaz od moje revščine mogel k temu prispevati. Neki sobrat mi je predlagal, naj vam pošljem Darj. čaja, ki slovi po vsem svetu. Torej bi Vam to res lahko poslal, če mislite, da je primerno. Seveda Vam bom poslal naš vsakoletni Zbornik - North Point Annaal. Sleherni dan vprašujem, če so ga že dotiskali. To pot bo prinesel tudi nekaj barvnih slik z mojega vrta. — Bog Vam stotero povrni, ko ste mi lani naklonili 30 dolarjev. Ta denar sem porabil za semenje in sem tako obdaril 60 misijonarjev in misijonark z različnimi semeni. In upam,

da bom letos v tem še veliko več storil; prejel sem čez sto prošenj za semena, a ker sem pričakoval le polovico tega, sem spravil skupaj komaj 60 zavojev kakih dvajset vrst različnih rož za vsakega. Drugim pa sem obljubil, da bom letos poslal, če bo mogoče. — Skušam napisati nekaj za Kat. misijone in sicer majhen opis Nepala; gojenci iz te dežele so v našem zavodu zelo številni. Poleg mnogih vplivnih mladeničev je naš gojenec tudi prestolonaslednik, princ Birandra, z njim pa njegov mlajši brat princ Gianendra. Pošljem sliko. — Zdaj se ponovno vadimo v petju z mojimi malimi pevčki „Sängerknabben“ iz Nepala. So zelo brihtni fantiči, le težko jih je držati pri miru; vedno kake norčije uganjajo.

Po dolgem molku se nam je iz Siama, kjer že vrsto let vneto misijonari, oglašil v letošnjem februarju tudi salezijanski misijonski brat Jožef BEVC SDB. Piše:

Pred dnevi sem prejel Misijonski zbornik, pa tudi Vašo lepo okrožnico, zraven pa še Vestnik. Sporočite urednikom, kako se mi list dopade. Tako sem vsaj izvedel, kako so delali in trpeli naši domobranci. Od doma dobivam malo pošte in še pri tej moraš večino uganiti med vrsticami. — Vidim, da ste se v izseljenstvu že kar lepo živeli, pa da ste tudi nadvse agilni. Bog naj blagoslovi vse Vaše delo. Mi tukaj samo sejemo in zdi se, da vse seme pade med trnje; nič ne kaže, da bo kaj raslo in rodilo. Samo kaj prav malega. Mogoče bodo zanamci imeli več sreče. Jaz sam sem večinoma zaposlen z ročnim delom. Le kako uro vsak dan sem v učilnici, sicer sem pa vedno med delavci, pri katerih pa težko kaj za vero opraviš. So strašansko trdi. Med učenci v šoli je morda malo več zanimanja. Pa jih je vendar malo, ki si žele učiti katekizma; družine so po večini versko nestrpne, zato so krsti precej poredki. Pa je vendar tudi na tem področju marsikaj razveseljivega, zato nismo črnogledi.

MOŽ OB BELEM NILU

BELO PISMO IZ ČRNE AFRIKE

Knobleharjev misijonar Janez Kocjančič je svojim domačim poslal tole pismo iz Afrike:

V Slonovem rilcu, v maju 1853.

Dragi domači!

Dve leti sta mimo. Dve leti vročine in vetra, komarjev in črnih obrazov. Pa dve leti milosti božje.

Sprašujete, kakšen sem. Sem, kakor sem bil, Janez Lorenčev. Pa bi me vi ne poznali, ko bi kakor iz oblakov padel pred vas. Imam dolgo brado in brke. Oblečen sem v dolgo pisano haljo, prepasano z rdečim pasom. Tudi čevlje imam rdeče: boljši bi bili evropski črni, pa jih tukaj nihče ne zna narediti.

Naš vrt je nekaj čudovitega (to bi kranjski zlikavci kradli sadje, ko bi živeli tukaj!). Na vrtu rasto pomaranče, smokve in banane in vse diši po mimosah in jasmínu. Kmalu bomo imeli tudi dateljne, limone, granatna jabolka, zelenjavo in vinsko trto. Vsega dovolj kakor v rajju, kajne? Kako tudi ne, saj imamo samega bivšega dunajskega dvornega vrtnarja Hruško tukaj in šest volov dan na dan vleče vodo iz mlina. Prvih sto steklenic domačega vina smo že pridobili. Tukajšnji domačini grozdje navadno pojedó kar z brajrd, ker jim Mohamedan prepoveduje uživanje vina (Na Kranjskem bi že zaradi tega težko mohamedanstvo pognalo korenine).

Rib nam daje Nil lepe naročaje, kadar mu voda naraste. Tudi goveje meso je možno prav poceni dobiti in bravine in perutnine ne manjka. Vendar tukaj ni dobro uživati toliko mesa kakor doma. Kuha nam ogleno črn možak, mizo pripravljajo zamorčki. Naučili smo jih že skuhati marsikatero kranjsko jed, čeprav ima včasih še dokaj malo domačega okusa. Je presneto sitno, če ti prineso na mizo ajdove žgance, ki imajo okus po milu, ali kislo zelje, polno sladkorja. No, pa bo že počasi. Najteže je s perilom, ker pride skoro vselej iz pranja bolj črno, kakor je šlo v pranje. Seveda, njim je vse belo, ko so pa črni kot žužki.

Da, še to sem pozabil napisati, da travnikov tukaj ni, tudi drevesa ni nobenega. Nič drugega ni kot neizmerna polja peska in prahu. Le po dežju pokukajo iz tal tu in tam šopi zelene trave, a sonce jih takoj spet zamori in vse je puščava. Ko bi namakali, bi prav dobro rastle, a namakanje velikih kosov zemlje je praktično nemogoče. Pa še za naše stanovanje ste se zanimali. Ne vem, če je vredno govoriti. Pri vas bi še cigani težko v takem stanovali. Pri vsakem dežju se hoče skupaj sesesti. Dež kar v curkih teče skozi ravno, slamnato in z ilovico zamazano streho. Po vsakem dežju streho spet namažemo za prihodnji dež. Hiša nima steklenih oken, zato veter rogovili po našem stanovanju, kakor mu ljubo in drago.

In delo? Ah, delo je tisto, česar nikdar ne zmanjka. Saj ne vem prav, kje se me glava drži. Treba je biti vse, znati vse, ker je vsega treba. Naš ljubi Abuna Suliman — naš oče Salomon, kakor imenujejo domačini o. Knobleharja — nam odreja delo, pomaga, svetuje. Je res pravi oče in gorje misijonu, ko bi on enkrat odšel. Zamorci ga spoštujejo in se ga skoro boje, dočim na nas ne dajo mnogo.

Najprej je tukaj treba skrbeti za šolo s 40 učenci. Vodi jo Milharčič, ki mu pa zaradi revmatizma pomaga učitelj Denninger. A to učenje ni kar tako meni nič tebi nič. Niti arabščine ne znamo pošteno, kje pa še jezike vzhodrosudanskih črncev. In za te jezike ni ne slovnice ne slovarjev. Otroke je treba spraševati za besede. Pa tudi, kako govoriti tem ljudem o Bogu in milosti in zakramentih, ko ne poznajo drugega kot lok in puščico, prazen trebuh in prazne lonce, sonce in dež. Edina dediščina, ki jo prineso z rojstvom na svet, je navadno vroča afrikanška kri, ki bo lepega dne pokazala vsa slaba nagnjenja in bo šla svobode iskat. In to potem, ko si jim dajal skozi več let hrano in stanovanje in obleko, vzgojo in izobrazbo popolnoma zastonj. Da, tu je treba delati na dolgo roko.

A šola je le majhen, pa prav majhen del našega udejstvovanja, dasi močno važen. Pripravili smo pravkar vse potrebno za zidavo nove cerkve in nove stanovanjske hiše. V cerkvi naj bo prostora za 2.000 do 3.000 ljudi, pa hiši naj bosta kar dve: ena za misijonarje in učence, druga za sestre in učenke. Kje dobiti kamenje, les, opeko, pesek, apno in zlasti denar? Za sekanje česa sem najel zanesljivega moža in mu dal 29 delavcev: mizarjev, žagarjev, tesarjev, drvarjev, če jih je sploh možno tako imenovati (sicer pa tudi mene imenujejo mojstra, čeprav se od dvajsetih obrtih, ki jih izvršujem, nisem nobene učil). Vso to družbo lesnih delavcev sem poslal 20 dni po Modrem Nilu navzgor, tja kjer so gozdovi. Za izdelovanje opeke sem slučajno staknil tudi nekega opekarja, Švicarja po rodu. Skupaj sva našla lepo prst za opeko. Z 20 ljudmi lomimo kamenje tukaj blizu. Najtežje je, ker stoji Slonov rilec prav na sotočju obeh Nilov in je treba vsako stvar spraviti vanj z ladjami. 28 delavcev žge opeko, 28 delavcev dela na vrtu, pri hiši so pa še kovač, vrtnar, učitelj, opekar in mizar, trije kuharji in dve ženski, ki pečeta na vrtu kruh za delavce. Vsem tem je treba neprestano mašiti usta s hrano, sicer bodo godrnjali, pa tudi plačati jim je treba ob mesecu.

Pa to še ni vse. Treba je bilo narediti voz, kakršne imate pri vas. Nihče ga ni znal stesati, zlasti koles ne. Pa sem se jaz spravil nanj. Pravijo, da je kar dober. Treba je bilo popraviti ladjo, treba je bilo narediti novo ladjo za tovorje, pa sem se z božjo pomočjo vsega lotil, čeprav včasih doma ladje sploh videl nisem. Treba je bilo izrezljati lesen oltar, pa sva ga z učiteljem Denningerjem zrezljala. Otrokom moram biti večkrat za deklo, saj so najmlajši stari šest let in še z žlicami nočejo jesti.

Zapisovati moram izdatke, najemati ljudi, delati pogodbe. Treba je bilo pripraviti popotnico dvema oo. jezuitoma, ki sta šla od ras, kajti na poti ni krčm. S seboj morajo nesti kruh, maslo, olje, sol, moko, jesih, kuhinjsko orodje in sploh vse. Za štiri misijonarje, ki so šli na novo misijonsko postojanko na jug, je bilo treba še tisoč drugih stvari: obleke, živeža, hlapcev, ladij, brodnikov, skratka več kot 8.000 goldinarjev. Prva nabirka iz Evrope je vrgla 25.000 goldinarjev, pa kaj ko denar gre, kot da bi ga jedli.

A, še to sem vam pozabil povedati. Kot oskrbnik moram biti stalno nad delavci, sicer nič ne naredijo. Tako dirjam od ene skupine do druge na konju. No, in nesreča je hotela, da sem padel s konja in si zlomil levico. Saj ni bilo nič posebnega, a tu so iz vsega naredili pravi cirkus: brž ko so zvedeli v mestu za novico, so pritekli na nos na vrat sardinijski konzul, dva Francoza, en Italijan, dva Turka, vojaški zdravnik in še drugi gospodje. Kot vidite, živimo v majhnem svetu, da ima neznatra novica tolikšen odmev. No, pa sedaj je že dobro. Sem spet ves dan na konju in prav malo manjka, da bi še jedel, spal in brevir molil na konju.

Sprašujete me, kakšen jezik govorimo. Navadno klepetamo slovensko, nemško, italijansko, francosko in arabsko, kdor zna.

Bolezni nas kar redno obiskujejo: Milharčiča muči revmatizem, Mozgana je

sedem mesecev zdelovala mrzlica, Trabant je bil dva dni bolan zaradi škorpijo-novega pika, Dovjak je bil en teden v postelji in tudi Hruška je nevarno zbolel. Pa hvala Bogu, zaenkrat smo spet vsi čili in zdravi.

Vem, da ste si vi drugače predstavljali misijonarjevo delo. Mislili ste, da hodimo od naselja do naselja s križem in pridigamo in krščujemo. Priznati moram, da sem si tudi jaz tako predstavljal misijonarjenje. A ni nič s tem. Nekaj misijonarjev je že po pet let tukaj, pa razen nekaj krstov ne morejo ničesar pokazati. Mi bomo težko prišli do pravega misijonskega dela. In mislim, da bomo dosti naredili, če bomo opravili predmisijonsko delo: če bomo zgradili nekaj misijonskih postaj, vpostavili zveze med njimi, dosegli pri črncih vsaj to, da nas ne bodo stalno podili, ampak da nas bodo radi imeli med seboj, ter sestavili skromen slovar tukajšnjih besedi. Na teh temeljih bodo kasnejši misijonarji lahko gradili. Nikdar nisem mislil, da zato študiram, da bom nekoč med zamorci vozove delal in ladje popravljaj, pa mi je Bog ta delež odkazal v svojem vinogradu. Samo to Ga prosim, da bi bil k pridru, da bi mu bil res uporabno orodje.

Zgoraj sem vam omenil, da smo ustanovili na jugu novo misijonsko postajo. Da si boste vsaj nekoliko ustvarili vtis, kako gre taka stvar, vam na kratko opišem ustanavljanje.

Gre za neko barijsko naselje, 1.800 km južno od tukaj. Pred tremi leti je tam ostal med črnci naš misijonar o. Vinco, da spozna dušo in jezik tamkajšnjih ljudi. Eno leto in pol je ostal med njimi. Potem se je vrnil in prosil Abu Sulimana, naj mu da več misijonarjev na novo postojanko. Abu Suliman je določil za tja Dovjaka, Mozgana in Trabanta, štiri črne gojence in osem služabnikov. Koncem novembra so odpluli. Po poti so se večkrat ustavili, da so govorili s črnimi prebivalci in si z razdeljevanjem steklenih biserov pridobivali njihovo naklonjenost. Za božič so vsi misijonarji zboleli, Knoblehar in Trabant celo tako hudo, da ju je Mozgan previdel.

V Gondokoru so določili mesto novi postojanki. Po 14 dneh je dal Abu Suliman tam zbrati 12 črnih poglavarjev in mnogo ljudstva. Razpel je svoj krasni šotor in v snežni obleki stopil prednje. Obdaril jih je z obleko, potem so poglavarji vsi po vrsti govorili: da so zadovoljni, da misijonarji ostanejo pri njih in da uče njihove otroke verskih resnic. Ignacij se je po Vincu zahvalil in povedal kaj pričakuje od njih. Potem so naredili pogodbo za zemljišče: polno bučo steklenih biserov so morali dati zanj misijonarji.

Misijonarji so bili veseli: opravili so ogromno delo. Pa: zbolel je za mrzlico o. Vinco in čez tri dni umrl. In prav o. Vinco, ki je že poznal njihov jezik in navade. Kako nerazumljivi so božji načrti. Črnci so v znak žalosti vso noč ob njegovem grobu vpili in vihteli sulice, misijonarji so pa s strahom v sredu gledali na tak začetek nove postojanke. A s tarnanjem ni mogoče ničesar narediti. V imenu božjem so začeli s pripravami za zidavo misijonskih poslopij, kajti bližal se je deževni čas s hladnimi vetrovi in treba je bilo pohiteti, če so hoteli biti pred dežjem pod streho.

Najprej so postavili hlev in začasno bivališče za misijonarje, služabnike in ladjarje. Postavili so tudi zasilno bolnišnico, ker je bil skoro vedno kdo bolan. Posejali so polovico vrta. Začeli so žgati opeko, drva so jim od daleč prinašali črnci za steklene bisere. Ignacij je že blagoslovil granitni temelj, ponoči je pa poglavar Medi sklical ljudi, da bi napadli misijonsko postajo, pa ga ti niso ubogali. Drugo jutro ga je Ignacij sprašil kot stare hlače. Delo je šlo dosti hitro od rok, čeprav so se okrog njih šalili in jih dražili ter jim v skupinah zastavljali pot zamorci.

Pa bi kmalu prišlo do najhujšega. V aprilu ni bilo dovolj dežja. In je zamor-

ski dežar rekel, da zato ne, ker se iz misijonske opekarne neprestano kadi. Kakih dvesto zamorcev je privršelo nad misijonsko postajo, da jo porušijo. Ignacij jih je toliko pomiril, da so mu pustili govoriti. Pregovoril jih je. Povedal jim je, da tudi misijonarji potrebujejo dežja, ker bodo sicer tudi oni lačni, da je dež v božjih rokah in pa da že deset dni ne žgo opeke. Tedaj bi pa kmalu črni dežar plačal svojo modrost: malo je manjkalo, da mu niso odrezali jezika. Jezo črncev je pomiril Bog, ki je čez dva dni poslal obilo dežja.

Po veliki noči sta bili kapela in ena velika soba dozidani in pokriti. O. Ignacij se je vrnil v Slonov riley. Bolj star je: Vincova smrt mu je zarisala nove poteze v obraz. A je zadovoljen: saj je premagana nezaupljivost črncev, ki so jo zakrivali beli trgovci s svojim nečloveškim počenjanjem. Misijonarji morejo svobodno hoditi po črnem ozemlju, dočim se trgovci ne smejo geniti z ladij. Vesel je pa o. Ignacij še treh drugih stvari: novih 67.000 goldinarjev od Marijinega društva, pisma sv. očeta Pija IX. uredniku letnega poročila Marijinega društva in pa novice, da prihajajo v naš misijon novi misijonski obrtniki in novi misijonarji.

Tako je, vidite. Vsega potrebujemo, najbolj pa božjega blagoslova, kajti v teh nestalnih krajih nam lahko čez noč propade delo več let. Ker ne vidimo duhovnih uspehov, se tolažimo, da je že to veliko, da smo tukaj. Saj je že biti tukaj večasih ogromna žrtev.

Molite!

Vaš Janez

☆ DO MISIJONSKEM SVETU ☆

MOLITE ZA NAS!...

Neki pred nedavnim izgnani misijonar iz Kitajske je na svobodnih tleh povedal, kako se je dvema kitajskima katoliškima mladema posrečilo dobiti zvezo z njim, medtem ko je bil zaprt na šanghajski policiji. Fanta sta uspela, da sta mu v zapor utihotapila drobno podobico. Na zadnji strani je misijonar razbral naslednje naročilo: „Prosi v Evropi, naj molijo za nas, in povej zapadnim katolicanom, da smo pripravljeni tudi umreti, če bo treba, za našo vero!...“

PORAST KATOLIŠKEGA TISKA V AFRIKI

V škofiji Mwanza, v afriški Tanganjiki, se je po nedavnih izsledkih pokazala važnost in nujna potreba dobrega katoliškega tiska med črnici. Nepismenost zaradi vedno večjega vdora bele civilizacije med zamorci hitro umira. Črnici danes berejo vse, kar jim pride v roke. Tako je tedaj katoliški tisk med

njimi nič manjše važnosti kot drugje po svetu. Te važnosti se zavedajo tudi misijonarji v Mwanza, ki so začeli izdajati mesečnik „Lumuli“, v jeziku sukuma. V Tanganjiki sami pa izhaja škofijski mesečnik „Kiongozi“, ki ga tiskajo v jeziku kišvahili, govornica, ki je splošna po vsej Vzhodni Afriki (ta jezik je govoril tudi naš Knoblehar!). V angleščini pa v vseh teh deželah izhaja trenutno en sam časopis „The Catholic Times of East Africa“; žalibog je tudi ta samo mesečnik. Tiskajo ga v Bombasi.

RDEČI PREGANJAJO NAPREJ...

Kitajski komunisti se v zadnjih časih spet močno zavedajo, da bi kristjane pripravili k vstopu v „domoljubna“ rdeča združenja. „Domovinska ljubezen je vendar krepost,“ zatrjujejo. „Čemu se tedaj obotavljate z vpisom v naša domovinska društva?“ Nekateri kristjani, ki so res nasedli tej zviti propagandi, so kaj kmalu spoznali, kako imajo vsa ta društva en sam cilj: razbiti in oslabiti krščan-

sko edinost, zmesti njene ude - vernike, da bi tako zaslužnili Cerkev! Velikanska večina katoličanov na Kitajskem se vsem vabam in tudi grožnjam odločno upira in v omenjena društva ne vstopa. To navkljub nevarnosti, da bodo ob službo, ob delo ali pa celo, da se bodo prej ali slej znašli v kakem koncentracijskem taborišču, kjer jim bodo možgane očistili zmotnih, zapadnjaških pojmov... Močno gočen dokaz te katoliške vztrajnosti in odločnosti je katolicizem v Šanghaju. Ko se je končalo marijansko leto, so letošnje leto posvetili Presvi. Srcu Jezusovemu. Spet so se ponovile podobne katoliške manifestacije kot lani. Prekrasen zgled nudi tudi katoliška duhovščina v Šanghaju, med katero ni do sedaj niti enega samega primera odpada in prebežništva v „narodno napredno Cerkev“, ki je vladira ustanova. To je resnično junaštvo, ki ga dan na dan izkazujejo kitajski duhovniki s svojimi verniki za zgled in pogum vsem preganjanim in zatiranim!

REDOVNA DRUŽBA ZA KATEHISTE — NA JAPONSKEM

V letošnjem marcu je prvih šest članic ženske redovne družbe „Katehistinje Marije Device in Matere“ v mestu Nagoya položilo redovne objube. Istočasno je dvanajst japonskih mladerk po letu dni priprave začelo z noviciatom. Družba je bila ustanovljena v lanskem februarju po navodilih msgr. Matsouka, ki je apostolski prefekt v Nagoya. Njen pobudnik je misijonar p. Gemeinder, iz misijonske družbe Božje Besede. Namen družbe je vzgoja katehistinj, ki naj bi pozneje v katoliški veri poučevale vse tiste številne svoje japonske rojake, kateri to žele. Poklicni in izobraženi katehisti so namreč na Japonskem resnično najstarejši; brez njih misijonar skoraj ni možen; brez njega ne zmora. Posebej še, ker je v deželi še vedno velikansko pomanjkanje misijonarjev in se mora vsak tuji duhovnik lepa leta pripravljati, preden lahko gladko v japonščini razlaga katoliške resnice. Da je potreba po katehistih

res velika, najbolj nazorno pričajo številke o krstih in katehumenih: lani je bilo na Japonskem krščenih 10.762 odraslih oseb; letos pa že v prvi polovici leta čaka na krst čez 25.000 katehumenov!

SOCIALNA ŠOLA V BELG. KONGU

Že deveto leto posluje v mestu Elisabethville večerna socialna šola, namenjena odraslim in mladeničem, ki so dokončali gimnazijske študije. Ta ustanova skuša vzgajati in usposobiti katoličane, da se bodo vsak trenutek lahko znašli pred kopico družbenih in političnih vprašanj, ki se v Kongu vsak dan bolj kopičijo, pa da jih bodo znali tudi reševati v smislu krščanskega socialnega nauka. Šola je razdeljena v dva oddelka: v juridičnega, kjer dve leti študirajo splošne vede in dve naslednji pravo; drugi oddelek pa je namenjen študiju sociologije, ki takisto obseže dve leti splošne priprave in dve naslednji podrobno razlaga ekonomske in socialne vede. Za diplomosta potrebna ustni izpit in predložitev napisane teze. Večina diplomirancev, ki jih je danes že kakih dvajset, tvori mestni afriški svet, ali pa se uveljavljajo kot sodniki ter uradniki odvetniki na domačinskih sodiščih. Profesorji na tem zavodu so duhovniki in laiki. Zavod sam pa je za mesto, kot je Elisabethville s svojimi 130.000 črnimi in 11.000 belimi prebivalci, izredne važnosti.

KDO SO MARYKNOLLCI?

Večkrat čujemo o ameriški misijonski družbi Maryknolcevi, ki ji pripada tudi naš slovenski misijonar na Formozi, č. g. Franc Rebol, ki je odšel tja iz Clevelanda, U.S.A. — Ta misijonska družba je bila ustanovljena leta 1911 v Združenih državah. Maryknoll pravzaprav pomeni — Šmarna gora. Pravo ime družbe pa je „Družba za zunanje misijone Združenih držav ameriških“, nekaj podobnega kot Pariška družba ali Milanska. Ob koncu 1953 je štela 546 duhovnikov, 139 misijonskih bratov in

726 semeniščnikov. Njeno delovno področje je v Aziji: na Kitajskem (škofije Fushun, Kaying, Kongmoon in Wuchow pa apostolska prefektura Kweilin), na Japonskem (apostolska prefektura v Kyoto), na Koreji (apostolski vikariat v Pyong-yargu) in na Filipinih; a ti misijonarji delujejo prav tako v Peru, Chile in Boliviji. Od 1950 pa upravljajo tudi apostolsko prefekturo v Musoma, v afriški pokrajini Tanganika. — Ženska veja te družbe pa se imenuje „Misijonske sestre sv. Dominika za zunanje misijone“. Teh misijonskih sestra je danes 1.100 v 83 redovnih hišah, po 20 različnih svetovnih državah. Svoje delovanje so začele 1921, v misijonu Kongmoon, ki je danes škofija, kamor spada tudi otok Sancian, kjer je umrl apostol Azije, sv. Frančišek Ksaverij.

KITAJSKA SEMENIŠČA

Od 16 bogoslovnih semenišč, ki so delovala pred prihodom komunistov na Kitajsko, jih danes posluje menda samo še 5, z vsega skupaj 150 bogoslovci... Nedavno so razpustile rdeče oblasti semenišče v Chala, v pekinški škofiji. V tistih, ki delujejo, pa je pritisk komunističnih oblasti iz dneva v dan večji. Novi oblastniki se ma vse načine prizadevajo, da bi tudi v bogoslovje vnesli pouk marksizma.

Bogoslovci in njihovi predstojniki se morajo vsak teden zglasiti na policiji, kjer jih na do'go in široko zaslišujejo.

NA KITAJSKEM BEREJO PAPEŠKO OKROŽNICO

23. decembra 1954 je L'Osservatore Romano prinesel besedilo papeške okrožnice „Ad sinarum gentes“, ki jo Pij XII. naslavlja kitajskemu episkopatu, duhovščini in vernikom. Okrožnica uradno obsodi zloglasne „trojne svoboščine“ in gibanje za ločeno kitajsko Cerkev, ki ga podpira kitajska rdeča vlada. Uradna Kitajska do danes o okrožnici povsem molči. Vendar so nedavno prišla zanesljiva poročila, da je besedilo okrožnice že prišlo

skozi „bambusovo zaveso“. Pismo, ki je prišlo iz enega glavnih kitajskih mest, med drugim tudi tole pravi: „Prejeli smo več izvodov nove okrožnice: beremo jo, veseli smo je, razmišljamo jo in študiramo Neizmerno dobrega bo storila!“

PRVA REDOVNICA PLEMENA BASONGE (KONGO)

V noviciat „Sestra Brezmadežne“ v Kabindi (Belg. Kongo) sta vstopili dve domačinki. Prva iz rodu Maluba, druga pa iz rodu Basonge. Ta je prva žena tega rodu, ki gre v samostan. Basonge so eden najstarejših in najbolj značilnih afriških rodov v Kongu. Še vedno vlada med njimi prepričanje, da je devilstvo nekaj nečastnega, naravnost sramotnega, celo pred zakonom! Mlada samostanščica je iz zgleadne katoliške družine. Njena odločitev je pač v pravem nasprotju z miselnostjo domačega rodu.

MATER DOLOROSA NA JAPONSKEM

Ob navzočnosti prestolonaslednika so posvetili v Tokiju cerkev žalostne Materre božje — Edo no Santa Maria. V glavni oltar so namestili podobo „Dolorose“, veliko umetnino, ki jo pripisujejo znamenitemu italijanskemu slikarju Carlo Dolci-ju. Podoba je na Japonsko prinesel menda jezuit p. Sidotti, ki ga je 1715 zadela mučeniška smrt. Pozneje je podoba prišla v last japonske državne pinakoteke, ki jo je zdaj podarila spet katoličanom, ker, kot pravi v uradnem pismu, „po vsej pravici njim pripada“.

PORAST KATOLICIZMA V AFRIKI

Od julija 1951 do 1953 je število katoličanov naraslo na 1 milijon in pol, od 12.289.000 na 13.821.000 duš. Največji porast so dosegli katoličani v osrednjih pokrajinah, francoski ekvatorialni Afrika, Keniji in Tanganiki. Dodajmo tem še katoličane, ki ne spadajo pod območje Propagande, kot Argelija, Egipt, itd., pa se število poviša na 16 milijonov.

KSAVERIJ NEUSTRASENI

ROMAN O SV. FRANČIŠKU KSAVERIJU. — NAPISAL PAUL PIRON S.J.
ZA „KATOLIŠKE MISIJONE“ PREVEDEL MIKLAVŽ TRPOTEC

15. poglavje

OTOČJE, KI UPA V BOGU 1

V mesecu juniju odhaja apostol iz Amboino. Trdi misijon moluški se je zanj komaj začel. Prav dobro se zaveda, kaj ga čaka na Morovih otokih: „Zavoljo žive potrebe po duhovnem nauku, ki jo ti kristjani na Morovih otokih čutijo in ki je edina možnost za rešenje njihovih duš, pa v zavesti, da moram od svojega zemskega življenja dati za pomoč duhovnemu življenju svojega bližnjega, sem se odločil, da bom šel na Moro in bom tam v duhovno pomoč ondotnim kristjanom, pripravljen na vse smrtna nevarnosti, v upanju in zaupanju na Gospoda našega Boga, pa hkrati z gorečo željo, da bi s svojo neznatno in slabotno močjo uresničil na sebi, kar je dejal Kristus, naš Rešenik: Kdor hoče rešiti svojo dušo, jo bo izgubil in kdor jo bo izgubil v meni, jo bo rešil.“²

Človek v njem se grozi pred nevar-

nostjo, ki mu preti; dobro ve, kako je ta narava v njem „nestalna in šibka“³. Prijatelji na Amboinu mu ponujajo vsa mogoča zdravila, za vsak primer; kaj lahko se namreč nameri, da mu bodo stregli po življenju; on pa vse to zavre; noče se vznemirjati s temi strahovi; vse svoje zaupanje je položil v Boga in ni za drobec noče tega zaupanja slabiti. Za molitev jih prosi „...ki je najzanesljivejše zdravilo zoper vsakršno bolezensko kal“⁴.

Na Maluku pa se stvari poslabšajo. Oktober je bil že tretji mesec, kar je bival tam; in ko je apostol hotel še višje na sever, je poveljnik izdal prepoved, da ga nihče ne sme vzeti na ladjo; bil je namreč prepričan, da gre v gotovo smrt. Apostol pa je potožil s prižnice:

— Na Morove otoke moram; ne bojim se ne nevarnosti, ne smrti. Sovražnikov pa nimam drugih kot te, ki me hočejo zdaj tod zadržati. In morem se odreči temu, za kar vem, da zanesljivo od Boga

prihaja. Če ne dobim ladje, se bom vrغل v morje in bom plaval naravnost naprej.

Juan d'Eiro je ostal v Amboino; tako se mu tedaj v veslači, ki jo je slednjič le dobil, pridružijo nekateri nesebični prijatelji; ker je tudi na Maluku kot prej v Amboinu zavrnil vsakršno orožje, so se odločili, da bodo šli z njim, za njegovo varnost.

Tik pred izkrcanjem so že bili, ko je Ksaverij vzkliknil:

— O Jezus, g'ejte ljudi, ki so jih pomorili!

Res so nedaleč od tam ležali Portugalci, ki so jim pravkar porezali vratove.

Pred kratkim so tam tudi mnoge druge razmesarili ali pa zastrupili, zaradi nekšnega roparskega pohoda novih naseljenecv; od takrat je otočje bilo brez duhovnikov; a posamezne skupine kristjanov so še vedno bivale tam. Svetnik je zdaj prihajal, da bi izpolnil praznino, ki sta jo pustila umorjena misijonarja Alvarez in Simón Vaz.

Zares težaven je bil prvi stik z otočani; portugalski obisk jih je navdajal s strahom pred maščevanjem. Ksaverij pa se za nevarnost spoh ne meni, marveč jim vneto sledi prav v osrčje njih vasi; kot za na Amboino prej, tudi tukaj v malajščini zapoje sveto pesem, ko se bliža njih kočam. Kristjane tako spet spominja na nauk, ki so ga petnajst let prej prejeli; in komaj ga začujejo, že prihajajo ti boječi krščenci iz svojih kolib, bližajo se mu in kot blisk gre od ust do ust po vsem otoku vesela vest, da je prišel nov misijonar. Z neznanskim veseljem v srcu zaznava Frančišek Ksaverij, kako ga zdaj povsod sprejemajo z vzklikom:

— Svetniški oče je prišel!

Na enem teh otokov je še vedno živ ognjenik, Tolo in Mamouha „premogokrat bruhneta ognjeno kamenje, ki je veliko, kot najvišja drevesa“⁶; možje in žene beže s polja, čez in čez prekriti s pepelom, „da vidiš na njih samo še oči, nos in usta“⁶. Ko pa se ognjeni vihar unese, je lavina čez in čez posuta s

trupli mrtvih veprov, morje pa z ostanki pomorjenih rib.

Alfaruji in Papuarci so bili na splošno miroljubni kmetiči; zadovoljili so se z riževci ki so jim dajali vsakdanji kruh. Ksaverij poroča, da „je mnogo divjih veprov tam, pa da na mnogih krajih manjka pitna voda“⁷. V veliko dobro so jim gozdovi: iz palmovcev pride ujejo nekšno palmovo vino; spet druge drevje pa je tako voljno, da iz njegove skorje „izdelujejo obleko, s katero se pokrivajo“⁴. Bedni ljudje še bednejšega življenja!

V notranjosti otokov so živeli med gozdovi in z gorami zavarovani, „kamor le težko prideš“, zlobni Tavari, ljudožerci, morilci otrok in kristjanov. „Tako divjaški so ti ljudje, da se neenkrat nameri, kako sosed (ki pripravlja kako veliko pojedino) poprosi sosedla, naj namesto mesa posodi svojega očeta, če je že prestar za življenje, pa mu zraven obljublja, da mu bo dal svojega, kadar se bo postaral in kadar bo tudi on hotel pripraviti kako pojedino...“⁸.

Navkljub vsemu Ksaverij ne obupuje; prepričan je, da jih bo spreobrnil; a ta apostolat je še vedno trdo nevaren podvig; mnogi ga zasledujejo in smrti ubeži le, ker se za nekaj dni skrije v gnijoči travi, ki je pribežališče veprom.

V enem od njegovih pisem beremo: „Potres je bil tako silen, da sem na praznik sv. Mihaela med mašo mislil že, kako se bo zdaj, zdaj podrl oltar: a po moči božji je bil sveti Mihael močnejši tako, da je hudiče, ki so se po tistih krajih zoperstavljali naši službi božji, zavrnil in pognal v pekel.“⁹

Nikjer do zdaj še ni živel v tolikšni nevarnosti. Ker je bil posta že vaje, se v tej bedni deželi pač ni dosti menil za jed. Še nikoli se očetu Ignaciju in njegovim sobratom v Rimu nista tako zelo izkazala njegova vzvišenost in junaški pogum, kot se je to zgodilo na dan, ko so prejeli tisto njegovo čudovito pismo, ki ga je v februarju 1548 iz Kočina poslal v Evropo. V tistem popisu svojega apostolskega dela v zadnjih treh me-

secih leta 1546 jim je razkril svoje velikodušno srce:

„To pa vam sporočam, da boste spoznali, kakšno veliko duhovno tolažbo mi prinaša to otočje; kajti vse te nevarnosti in vse to delo, ki sem ga radovoljno nase vzel iz same ljubezni, služiti Bogu, našemu Gospodu, so neizmerni zakladi velikih duhovnih tolažb, tako velikih, da so to otoki, ki imajo v sebi moč, da utegne en sam človek zarad njih že v nekaj letih izgubiti svoje minljive oči prav po obilnosti tolažilnih solz. Ne spominjam se, da bi bila kdaj ta duhovna tolažba v meni tako velika in tako trajna, kot se mi prav na tem otočju to dogaja; pa tudi nikoli še nisem tako malo občutil telesnih naporov; nenehno hodim po otokih, ki so krog in krog obdani s sovražniki in poseljeni z dvomljivimi prijatelji; po deželah, kjer za telesno bol sploh ne najdeš zdravil, pa tudi sicer ničesar drugega, kar bi ti bilo za življenje potrebno. Rajši kot Morovi otoki, jih imerujmo — otočje, ki upa v Boga.“¹⁰

V januarju 1547 se je apostol vračal v Maluko. Mudilo se mu je na Malako in v Goa da bi uredil ta prerojeni misijon na Moluškem otočju pa da bi od tam poslal duhovnike, ki so jih te dežele tako živo potrebovale; ti misijonarji naj nadaljujejo z njegovim delom, prilivajo naj tem sadikam, ki jih je on s takšno neutrudno gorečnostjo zasadil v to nehvaležno grudo. A v Maluku so se naravnost zarotili, da ga bodo zadržali; obljubljali so mu, da ga bodo peljali še naprej v Amboino, odkjer so ladje na pomlad res odhajale.

Vdal se je; resnici na ljubo — trije meseci še dolgo niso bili dovolj, da bi spreobrnil mesto; če je Goa veljala za izprijeno pristanišče in Malaka za njo ni zaostajala, je bil Maluko še na mnogo slabšem glasu.

Zgled za to je pa od zgoraj prihajal. Iz Goa se je po letu dni praznega govoričenja in spletk vrnil sultan Heirum; govoril je bolj kot kdaj o „portugalskem kralju, mojem gospodu“ in Ksa-

veriju je izkazoval takšno prijateljstvo, da je pri dvorjanih vzbujal z njim pravo ljubosumnost; hkrati pa je zatrjeval, da še nikoli ni bil tak odločen musliman, kot je zdaj. „Edino kar je morovskega na njem — pravi Ksaverij — je to, da je bila vsa njegova veličina v tem, da je postal neznanen obrezanec potem, ko se je ravno stokrat oženil; kajti v resnici ima sto prvih žená in kdo ve, koliko drugotnih.“¹¹ Ob svojem odhodu je apostol žalostno pribil, „da se je vladar izneveril krščanstvu, ker se ni hotel odpovedati svoji mesenosti, ne pa ker bi hotel biti Mohamedov vernik.“¹²

Brez pridržka se je apostol vrgel na delo. „Od nenehnega spovedovanja se mi je vrtelo v glavi. Toliko je bilo teh spovedi, da so nekateri godrnjali nad menoj, ker jih dolgo nisem mogel sprejeti.“¹³ Dvakrat na dan uči katekizem, vsako nedeljo pridiguje, zjutraj naseljenecem, popoldne domačinom; malajske žene Portugalcev je zbiral, ker se mu je zdelo potrebno tako, v sredo in petek „in tako so za Veliko noč — sklepa pismo — premnogi, ki se prej sploh niso menili za to, prejeli zakramente“¹⁴.

Vsek večer je kak možak tekal po mestnih ulicah z leščerbo v eni in z zvoncem v drugi roki ter pozival ljudi, naj molijo za duše v vicah, pa za tiste, ki žive v smrtnem grehu; globoka pobožnost, ki je po župnijskih misijonih še zdaj v navadi.

Neki duhovnik, Franciška Ksaverija prijatelj, je apostolu obljubil, da bo nadaljeval z oznanjanjem božjih resnic. Temu tedaj svetnik izroči nekšen poseben katekizem za vztrajnost v veri, iz katerega naj vsak dan razloži kakih „dvajset besed“. Knjigo so brž prepisali in zanaprej so zdaj vse krščanske občine po otočju, celo tam, kjer so bili brez duhovnika, nedeljo za nedeljo poslušale nauke in opomine svojega svetniškega očeta; otroci pa so prepevali tiste čudovite pesmi njegove, v katerih je vsa srčika njegovega nauka.

Skoraj zadovoljen je bil: „S pomočjo Boga, našega Gospoda, je teh šest me-

secev, ki sem jih preživel na Maluku, obrodilo precejšen sad...". Šest mesecev je bilo dovolj, da je svetnik spreobrnil na stotine grešnikov; neki zgodovinar zatrjuje, da sta se samo dva trdovratno upirala milosti; pa tudi teh dveh ni pozabil, nasprotno. „Povejte jima — piše svojemu prijatelju — da bi z največjim veseljem spet prišel na Moluke, samo da bi ju zadobil za Jezusa Kristusa, ki ga ne jenjam prositi zanju.“

Po velikonočnih praznikih je zapustil Maluko. Malo semenišče, ki ga je ustanovil apostol Galvao, so zaprli; Frančišek vzame tedaj seboj dvajset otrok v upanju, da se bodo mnogi od njih pozneje vrnili kot duhovniki in oznanjali evangelij svojim rojakom. Da bi prijateljem prihranil solze in tarnanje, se je vkrcal poroči. „A tudi ta odločitev — piše — ni nič pomagala, kajti skriti se jim zares nisem mogel.“

V Amboinu je imel še mesec dni časa do odhoda ladje. Prejšnje leto je precej zamudil med tistimi španskimi mornarji, ki so tam čakali. Juan d'Eiro je v njegovi odsotnosti tam misijonaril; a zdaj ga je vzel seboj in mu zaupal tistih dvajset dečkov malega semenišča; kdo ga bo nadomestil?

V Ativo, na severnem koncu otoka Amboino, je že prej dobil vodnika za svoja apostolska pota; Manuel mu je bilo ime. Po preizkušeni navadi je Frančišek v dušo tega novokrščenca na globoko zakoreninil hkrati s strahom božjim in srčnimi krepostmi tudi čednost nezmagljive srčnosti. Bil je tedaj Manuel tisti mož, ki ga je želel, da bo očeval v trdni veri otoške kristjane; to je bila za apostola največja skrb povsod, kjer je sejal božjo besedo. V Amboinu bo zdaj Manuel lahko vrhovni katehist svetniškega očeta.

Deset let po tistem so se kristjani ob času najhujšega javanskega preganjanja zbrali okrog svojega vodnika.

— Dokler bo Manuel živ — so se hrabrili. — se bomo branili in obranili našo vero.

Vsa javanska prizadevanja, da bi ga strli, so bila prazen dim.

— Beden Amboinec sem, iz gozdov doma — je zatrjeval Manuel; — nič kaj dosti ne vem, kaj se pravi, biti kristjan; tudi o Bogu ne vem veliko; a eno, kar me je naučil moj oče in učenik Frančišek, vem, da je namreč dobra stvar, če za Jezusa Kristusa umrješ. Če bi njega ne bilo, bi padel, kot so drugi. A njegova beseda in nauk sta se v moje srce tako pričvrstili, da mi nikoli nista dopustili, kreniti v drugo postavo ali v kako drugo vero, ki bi ne bila vera Gospoda Jezusa Kristusa.

Nekoč sta dva biriča, ki ju je bil njegov svak podplačal, da bi ga umorila, prišla s svojimi mušketai nadenj. Ko ju je zagledal, je objel križ tam v bližini in vzkliznil:

— Naš oče in učenik Frančišek nas je učil, da mora kristjan umreti na križu. Streljajta zdaj!

A biriča sta bila Portugalca; iz spoštovanja do križa in ob spominu na Ksaverija sta odložila orožje.

Takšni so bili ti možje, ki jih je porodila vseosvajajoča krepost svetnikova.

Pa so bil tudi takšni, ki so se mu trdovratno upirali, kot ljudje iz trdnjavskega območja, kjer je naletel vedno samo na izprijene kristjane.

Nanje je otrešel Frančišek ob odhodu prah svojega obuvala, da je potem tale rek prišel v navado:

— Ljudje iz Aroda so izkvarjenci, kot se zgodi po napovedi svetniškega očeta.

Apostolovo svetništvo je bilo vedno večje. Če je ozdravljval bolnike, če je bila v njem čudovita sposobnost, da je omečil grešnika ali spravil dva sovražnika, je bilo vse to zato, ker je bil iz dneva v dan tesneje povezan z Bogom. Njegovo življenje se zdi nenehna molitev; noči je prečel v cerkvi in takole jutraj so ga našli, kako je dremal na oltarnih stopnicah ali pa še vedno molil. Prav rad je izginil sredi najživahnejšega pogovora; potem pa so ga našli, kako kje v kakem kotu ves zamaknjen strmi v

Boga, ali pa se v bližnjem gozdiču biča.

Bil je videc v času in prostoru. „Lahko bi rekli — je zapisal neki teolog —, da je bilo zanj, brati v bodočnost nekaj tako naravnega, kot je soncu naravno, da izžareva svojo luč.“

V Maluko je s prižnice napovedal smrt poveljnika Juana Galvae, ki je utonil v morju; v Amboino pa je oznanil smrt Juana Araujo deset dni prej, kot pa je prišla žalostna novica; takisto je napovedal smrt admirala Villalobos.

Na Malaki so Acini sredi noči napadli portugalsko naselje. Frančišek je z navetom pomagal mornarici, ki je hotela za napadalci. Namesto štirih dni, kot so računali, je odprava trajala dolge tedne.

„Tam so — je lepega dne ob koncu pridige zaklical Frančišek — blodnice. Izprijeni kristjani, ki vam ubijajo zaupanje v Boga! Še danes ta dan jih bo naša mornarica kaznovala; kmalu vam bodo potrdili to napoved!“¹⁸

Ob povratku so poveljnik in moštvo pripovedovali, da so resnično zmagali 4. decembra ob devetih zjutraj, točno ob

uri, ko je Frančišek pridigoval. Padli so le trije Portugalci. Komu je šla zahvala za to zmago?

Podobnih primerov je bilo več in bolj in bolj je zato rasel sloves Ksaverijeve svetosti. Kristjani so poklekali predenj, da bi mu poljubili roko, in pogani so ga imenovali „boga tega sveta“.

1 Pri naslovu smo uporabili naziv, ki ga otočju daje Frančišek v enem svojih pisem, ko pravi: „Bolje, da jih nazivljemo „otočje, ki upa v Bogu...“ M.H. SJ., Vol. 67, M.M., Vol. I, T. I, Ep. 59, str. 380. — 2 Enako Ep. 55, str. 325. — 3 Enako str. 326. — 4 Prav tam. — 5 Enako Ep. 59, str. 381. — 6 Prav tam. — 7 Enako str. 379. — 8 Enako Ep. 55, str. 331. — 9 Enako Ep. 59, str. 382. — 10 Enako str. 379. — 11 Enako str. 386. — 12 Prav tam. — 13 Enako str. 388. — 14 Enako str. 382. — 15 Enako str. 385. — 18 Enako str. 384. — 17 M.H., SJ., Vol 67, M.M., Vol. I, T. I, Ep. 59, str. 384. — 18 M. X., T. I, str. 80.

PREMIŠLJEVANJA ZA SKUPNO POBOŽNOST PRVIH SOBOT 1955

PETA SOBOTA: MATI LJUBEZNI

Med vojsko in revolucijo smo videli in doživeli primere tolikega sovraštva, da se nam po desetih letih zdi, kakor da bi bili sanjali. Pa je bila žal resnica. Zadnja vojska nas je seznanila z napravo, ki nam je bila dotlej neznana, s koncentracijskimi taborišči (že ime je težko izgovoriti, kaj šele stvar sama!). Na tisoče naših rojakov je v njih pomrlo. Doživeli smo še druge izraze sovraštva: množične uboje, izdajstva in nečloveško postopanje z bližnjimi. Peklensko sovraštvo se je razbohotilo po svetu in je prineslo nepopisno gorje mnogim narodom. Naša doba nosi pečat sovraštva.

Beseda sovraštvo, ki nosi gorje v sebi, je napisana na prvih straneh sv. pisma. Satan, ono hudobno bitje, ki ne zna in ne more drugega kot sovražiti, se je poslužil kače, da je speljal prva človeka v greh. Pravični Bog je greh takoj kaznoval, kakor je bil prej napovedal, če prestopita njegovo zapoved. Hudobnemu duhu je v kazen dejal: „Sovraštvo bom postavil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom.“ Sovraštvo je kakor zid med peklom in nebesi, med pogubljenimi in tistimi, ki so po veri Kristusovi in po Kristusu tudi Marijini. Hudobni duh sovraži in mora sovražiti Boga, Kristusa in Marijo, ki ga je rodila; sovraži vse, ki so poklicani, da se zveličajo. Od tiste nesrečne ure, ko se je v rajju od satana zapeljani človek uprl Bogu, žehiti satan od sovraštva in, kolikor mu Bog dopušča, se v tem ognju sovraštva zaganja v kraljestvo božje na zemlji. Živimo v dobi, ko se njegovo sovraštvo posebno močno javlja.

Na drugi strani zidu sovraštva pa stoji Marija z Jezusom in vsemi tistimi, ki se po milosti štejejo med njen zarod. Marija je zastopnica ljubezni, Mati ljubezniva. V njenem srcu gori najmočnejša ljubezen do Boga. Angel Gabriel ji je rekel: „Gospod je s teboj!“ tisti Gospod Bog, o katerem je Janez zapisal: „Bog je ljubezen.“ Torej je v Mariji z Gospodom hkrati njegova ljubezen. V tem je viden neizmeren prepad med satanom in Marijo. Sovraštvo je iz hudobnega duha, ljubezen je od Boga. Kdor ima ljubezen, je božji; kdor sovraži, je satanov.

Kje stojimo mi? Čeprav smo po krivici mnogo trpeli, vendar ne sme biti v nas sovraštva. Če bi gojili sovraštvo in ne odbijali sovražnih misli in želj, bi bil v nas zmagal hudobni duh, zmagati pa mora v nas Bog, ki je ljubezen. Sveti oče nas je pogosto opozarjal na to, da moramo v teh časih, polnih sovraštva, še bolj resnično in močno gojiti v sebi ljubezen. Ljubezen je močnejša od sovraštva, kakor je Bog močnejši od satana. Ljubezen bo končno zmagala, ker vsemogočni Bog, ki je ljubezen, bo zmagal. Tudi v našem narodu bo zmagal, in sicer temo prej, čim več ljubezni bo v nas in med nami. — Po brezmadežnem Srcu Marijinem zadostujmo za grehe sovraštva in vse grehe zoper ljubezen. Prosimo jo, naj nas drži vedno v svojem taboru ljubezni tostran zidu sovraštva.

(V zvezi s tem premišljevanjem molimo častitljivi del rožnega venca s posebnim povdarkom tretje skrivnosti: ki je Svetega Duha poslal, za ljubezen.)

V SKLAD ZA SLOV. MISIJONARJE RAZNO ZA MISIJONE SO DAROVALI: SO DAROVALI:

Argentina: Ana Kukovica, za misijone v dober namen, 300 pesov; ga. Kristina Jelenc 80 pesov.
Kanada: Mali 3 letni Jožek Turk, 4,50 dolarjev.
Trst: Marijina družba iz Mačkovelj, 21.000 lir.

Skabar Jože, San Martin, B. As., 5 pesov; Ciril Lazar, Mendoza, 30 pesov; č. g. G. Mali, Buenos Aires, 5 pesov; N. N. Francija, 70 pesov; Dr. Ign. Lenček, Buenos Aires, 3,50 dolarja; Doris Plano, USA, 10 dolarjev za 2 krsta; L. Jevnikar, Kanada, 5 dolarjev za krst pogančka, na ime Anton.

MISIJON. TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav CM, Calle Cochabamba 1467, Buenos Aires — Petek Janez CM, Misijonska pisarna, Granaderos 61, Buenos Aires.
U.S.A.: Rev. Charles Wolbang CM, St. Vincent's Sem., 500 E. Chelton Ave, Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 15011 Cardinal Ave, Cleveland 10, Ohio. Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
Kanada: Rev. John Kopach CM, 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont. — John Marentic, 362 Wellesley St. E., Toronto, Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave, North Vancouver, B. C. — Antonija Cuden, 3958 Laval Ave, Montreal, Que.
Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.
Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
Avstrija: Gg. salezijanci, Kamen 14, P. Tainach, Kaernten.
V ostalih deželah sprejemalo iz prijaznosti naročnino slovenski dušni pastirji.

„Katoliški misijoni“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“ in „Južnoameriške Baragove zveze“. Izdajajo ga slovenski lazaristi. Urejuje Lenček Ladislav C.M., s sodelovanjem dr. Maksimilijana Jezernika v Rimu, Karla Wolbanka C.M. v Philadelphiji, U.S.A., prof. Lojzeta Geržiniča in Nikolaja Jeločnika v Buenos Airesu. Upravlja Petek Janez C.M. — Naslov uredništva in uprave: Calle Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina. — Tiska „Federico Grote“, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). — S cerkvenim dovoljenjem

Škof Mercier mašuje na planoti Hoggar, kjer je bival puščavnik Karl de Foucauld.

OD SONČNEGA VZHODA DO SONČNEGA ZAHODA SE BO DAROVALA MOJEMU IMENU PREČISTA DARITEV.“ (Iz sv. pisma).

V tej številki pričnemo objavljati vrsto člankov in slik k vprašanju pokristjanjevanja mohamedanskega sveta, ki je gotovo najtežje področje misijonske akcije svete Cerkve.

K slikama na ovitku: Iz letopisa papeškega Zavoda propagande, ki ga je uredil dr. Rafko Vodeb, opremila pa Aleksa Ivančeva, oba mašarojaka: Sveti oče Pij XII. v razgovoru s prefektom Svete Kongregacije za širjenje vere kardinalom Fumasoni-Biondijem. — Zadnja stran ovitka: K evharističnemu kongresu v Río de Janeiro.

